

KIINAN VALLANKUMOUS JA KIINAN KOMMUNISTINEN PUOLUE

(Joulukuu 1939)

Tutkielma, jonka Mao Tse-tung kirjoitti yhdessä useiden tovereiden kanssa Jenanissa talvella vuonna 1939. Ensimmäinen luku »Kiinalainen yhteiskunta» oli näiden tovereiden valmisteleva ja Mao Tse-tung kirjoitti sen sitten valmiiksi. Toinen luku »Kiinan vallankumous» on Mao Tse-tungin itsensä kirjoittama. Aikomuksena oli kirjoittaa kolmaskin luku — »Puolueen rakentaminen» — mutta kun toverit, joille oli annettu tehtäväksi tämän luvun kirjoittaminen, eivät saaneet sitä valmiiksi, tutkielma keskeytettiin tähän. Näillä kahdellakin luvulla, ja erikoisesti toisella, on kuitenkin ollut valtava kasvattava merkitys Kiinan Kommunistiselle puolueelle ja Kiinan kansalle. Katsomuksiaan uudesta demokratiasta, jotka on esitetty tämän tutkielman toisessa luvussa, Mao Tse-tung kehitti huomattavasti tutkielmassa »Uudesta demokratiasta», joka on kirjoitettu vuoden 1940 tammi-kuussa.

L u k u I

KIINALAINEN YHTEISKUNTA

1. Kiinan kansa

Kiinamme on maailman suurimpia maita. Sen alue on miltei yhtä suuri kuin koko Euroopan alue. Tällä alueella leviä-

vät laajoina hedelmälliset pellot, jotka antavat meille vaateita ja ravintoa; koko maata halkovat suuret ja pienet vuorijonot, joiden rinteillä kasvaa valtavia metsiä ja jotka kätkevät uumeniinsa hyödyllisten kivennäisten rikkaita kerrostumia; lukuisat jokemme ja järvemme ovat suotuisia laivakululle ja kastelulle; pitkänä kaistana kaareutuva meren rannikko helpottaa yhteydenpitoamme merentakaisien kansojen kanssa. Varhaisesta muinaisuudesta alkaen kiinalaisen kansamme esi-isät ovat asuneet, tehneet työtä ja lisänneet sukuaan näillä laajoilla mailla.

Kiinan valtakunnan raja on tällä hetkellä seuraavanlainen: koillisessa, luoteessa ja osittain lännessä se rajoittuu Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liittoon; pohjoisessa Mongolian kansantasavaltaan; lounaisessa ja osittain lännessä Afganistaniin, Intiaan, Butaniin ja Nepaliin; etelässä Birmaan ja Vietnamiin; idässä Kiina rajoittuu Koreaan ja sillä ovat naapureinaan Japani ja Filippiinit. Tällainen Kiinan maantieteellinen sijainti muiden maiden keskellä muodostaa Kiinan kansan vallankumoukselle sekä suotuisia että epäsuotuisia ulkonaisia ehtoja. Suotuisien ehtojen joukkoon voidaan laskea se, että maamme rajoittuu Neuvostoliittoon ja että kaikki Euroopan ja Amerikan tärkeimmät imperialistiset valtiot sijaitsevat ver-raten kaukana meistä, ja se, että monet meitä ympäröivät maat ovat siirto- ja puolisiirtomaita. Epäsuotuisana ehtona taas on se, että käyttäen hyväkseen maantieteellistä läheisyyttään Kiinaan Japanin imperialismi uhkaa alituisesti Kiinan kansojen olemassaoloa, uhkaa Kiinan kansanvallankumousta.

Maamme väestö käsittää tällä hetkellä 450 miljoonaa henkeä, mikä on miltei neljännes koko maapallon väestöstä. Yli 90 % näistä 450 miljoonasta on kiinalaisia (hanilaisia)*.

* Hanilaiset (kiinaksi hanšen) ovat kansallisuudeltaan kiinalaisia erotukseksi muista Kiinassa asuvista kansallisuuksista ja kansoista.

Paitsi kiinalaisia asuu Kiinassa vielä useita kymmeniä erilaisia vähemmistökansallisuuksia; mongoleja, dungaaneja, tiibetiläisiä, uigureita, miaolaisia, jitä, tšuang-eja, tšung-tšieja, korealaisia ja monia muita. Vaikka näiden kansallisuuksien kulttuurikehityksen taso ei olekaan samanlainen, on niillä kaikilla oma pitkä historiansa. Kiina on monikansallinen maa valtavine väestöineen.

Kiinan kansa (tässä on puhe pääasiallisesti hanilaisten historiasta) kuten monet muutkin maailman kansat on kehityksensä kulussa käynyt läpi kymmeniä tuhansia vuosia kestäneen luokattoman alkukantaisen yhteisöjärjestelmän aikakauden. Alkukantaisen yhteisön hajoamisesta ja luokkayhteiskunnan muodostumisesta nykyaikaan asti on kulunut noin neljä-tuhatta vuotta, joiden aikana Kiinan kansa on kokenut orjanomistajayhteiskunnan ja feodaalisen yhteiskunnan aikakaudet. Sivistyksensä kehityksessä Kiinan kansa on luonut maanviljelyksen ja käsityötuotannon, jotka ovat muinaisuudesta saakka olleet kuuluisia korkeasta tasostaan, se on synnyttänyt monia suuria ajattelijoita, tiedemiehiä, keksijöitä, poliitikkoja ja sotilaita, kirjailijoita ja taiteilijoita sekä luonut paljon kulttuurin muistomerkkejä. Jo hyvin kauan sitten Kiinassa keksittiin kompassi ¹, 1800 vuotta sitten keksittiin paperinvalmistusmenetelmä ², 1300 vuotta sitten kirjojen puulaatalla painaminen ³, 800 vuotta sitten kirjakejärjestelmään perustuva kirjapainotaito ⁴. Ennen eurooppalaisia kiinalaiset alkoivat käyttää myös ruutia ⁵. Siten Kiina on yksi niistä maailman valtioista, joilla on vanhin kulttuuri. Kirjallisten todistusten vahvistama Kiinan historia käsittää miltei neljä tuhatta vuotta.

Kiinan kansan tuntee koko maailma paitsi työteliäänä ja sitkeänä myös vapautta rakastavana kansana, jolla on rikkaat vallankumoukselliset perinteet. Kiinalaisten (hanilaisten) historia todistaa esimerkiksi, että Kiinan kansa ei ole kos-

kaan sietänyt pimeiden voimien herruutta, vaan on joka kerta saavuttanut vallankumouksellisin keinoin sellaisen herruuden kukistamisen tai uudistusten toteuttamisen. Tuhansia vuosia kestäneessä kiinalaisten historiassa on ollut satoja suuria ja pieniä talonpoikien kapinoita, jotka ovat tähtäytyneet tilanherrojen ja aateliston julmaa herruutta vastaan, ja useimmissa tapauksissa hallitsijasukujen vaihdos kävi mahdolliseksi vain talonpoikaiskapinoiden tuloksena. Ei ainoakaan monikansallisen Kiinan kansoista ole tahtonut alistua vierasmaalaiseen ikeeseen, ja kaikki ne ovat aina pyrkineet vapautumaan siitä aktiivisen vastarinnan avulla. Ne ovat tunustaneet vain yhdistymisen tasavertaisuuden pohjalla, mutta eivät ole tunnustaneet toisen kansan toiseen kohdistamaa sortoa. Tuhansia vuosia kestäneen historiansa aikana Kiinan kansa on nostanut esiin monia kansallissankareita ja vallankumouksellisia johtajia. Kiinan kansa on siis kansa, jolla on sekä maineikkaat vallankumoukselliset traditiot että erinomainen historiallinen perintö.

2. Entisajan feodaalinen yhteiskunta

Vaikka Kiina on suuren kansan valtio, vaikka tämä valtio sijaitsee valtavalla alueella ja sillä on monilukuinen väestö, vuosituhansien historia, rikkaat vallankumoukselliset traditiot ja erinomainen historiallinen perintö, se joutui kuitenkin organomisjärjestelmästä feodaaliseen järjestelmään siirryttyään hitaan taloudellisen, poliittisen ja kulttuurikehityksen pitkään aikakauteen. Tämän feodaalisen järjestelmän aika-kausi, joka alkoi Tšou- ja Tš'in-hallitsijasuvuista, jatkui suunnilleen kolme tuhatta vuotta.

Kiinan taloudellista ja poliittista järjestelmää luonnehtivat feodalismien aikakaudella seuraavat tärkeimmät piirteet:

1. Maassa vallitsi luontaistalous. Talonpojat eivät tuottaneet ainoastaan tarvitsemiaan maataloustuotteita, vaan valmistivat itse myös suurimman osan heille välttämättömistä käsityötuotteista. Talonpoikaistalouden tuotteet, jotka tilanherrat ja ylimystö anastivat maanvuokrana, joutuivat myös pääasiallisesti henkilökohtaiseen käyttöön eikä niitä vaihdettu. Vaikka vaihto oli jo niinä aikoina kehittymässä, ei se kuitenkaan esittänyt taloudessa kokonaisuudessaan ratkaisevaa osaa.

2. Feodaalisen yhteiskunnan hallitseva luokka — tilanherrat, ylimystö ja keisari — omisti maan valtaosan, talonpojat taas omistivat maata hyvin vähän tai eivät omistaneet sitä lainkaan. Talonpojat muokkasivat omilla välineillään tilanherrojen, ylimystön ja keisarillisen hovin peltoja ja antoivat näille 40, 50, 60, 70, vieläpä 80 prosenttia ja enemmänkin sadosta. Sellaiset talonpojat olivat tosiasiaassa maaorjia.

3. Sen lisäksi, että tilanherrat, aatelisto ja keisarin hovi elivät talonpojilta kiristetyn maanvuokran kustannuksella, tilanherrojen valtio pakotti vielä talonpojat maksamaan veroa ja suorittamaan korvauksetta työvelvollisuutta pitääkseen yllä valtion virkamiesten suunnatonta joukkoa ja armeijaa, jota käytettiin pääasiallisesti näiden samojen talonpoikien alistamiseen.

4. Tätä feodaalista riistojärjestelmää suojelevana valtaelimenä oli tilanherrojen feodaalinen valtio. Kun feodaalisen valtion lääniruhtinaat olivat Tšinin hallitsijasukua edeltäneellä kaudella olleet lääniensä täysivaltaisia herroja, niin senjälkeen, kun Tšin-sukuun kuulunut keisari ši-huang oli yhdistänyt Kiinan, muodostui absoluuttinen feodaalinen valtio, jossa valta oli keskitetty, vaikka tässäkin valtiossa säilyi vielä jossakin määrin feodaalinen pirstoutuneisuus. Feodaalisessa valtiossa keisarilla oli rajaton valta: hän asetti eri seuduille virkamiehiä hoitamaan sotilaallisia, oikeudellisia, rahataloudellisia, elintarvike- ja muita asioita ja no-

jasi tilanherroihin ja šenšeihin, jotka olivat koko feodaalisen järjestelmän perustana.

Sellaisissa feodaalisen taloudellisen riiston ja poliittisen sarron olosuhteissa Kiinan talonpoikaisto vietti monien vuosisatojen ajan surkeaa ja puutteenalaista orjan elämää. Talonpojilla, joita feodaaliset kahleet sitoivat, ei ollut henkilökohataista vapautta. Tilanherra voi mielijohteittensa mukaan loukata, piestä ja teloittaakin talonpoikia. Talonpojat olivat vaila kaikkia valtiollisia oikeuksia. Talonpoikien äärimmäinen kurjuus ja takapajuisuus, jotka tilanherrojen harjoittama julma riisto ja sorto olivat synnyttäneet, olivat perussyinä siihen, että kiinalainen yhteiskunta polki paikallaan taloudellisessa ja sosiaalisessa suhteessa muutamien vuosituhansien ajan.

Feodaalisen yhteiskunnan pääristiriita on talonpoikaisluokan ja tilanherrojen luokan välinen ristiriita.

Vain talonpoikaisto ja käsityöläiset muodostavat sellaisessa yhteiskunnassa ne perusluokat, jotka luovat aineellisia arvoja ja kulttuuria.

Tilanherrojen harjoittama talonpoikaiston taloudellinen riisto ja poliittinen sorto aiheuttivat monilukuisia talonpoikaiskapinoita, jotka tähtäytyivät tilanherrojen valtaa vastaan. Tšen-šengin, Vu-Kuangin, Hsiang Jun ja Liu Pangin ⁶ kapinat Tšinin suvun hallitessa; liikkeet, jotka tunnetaan nimillä Hsinšin, Pinglin, Tšimei, Tungma ⁷ ja Huangtšin ⁸ Han-suvun hallitessa; kapinat, joita johtivat Li Mi ja Tou Tšien-te ⁹ Sui-suvun hallitessa; Vang Hsien-tšin ja Huang Tšaon ¹⁰ kapinat Tang-suvun hallitessa; liikkeet, joita johtivat Sung Tšiang ja Fang La ¹¹ Sung-suvun hallitessa; Tšu Juan-tšangin ¹² kapinat Juan-suvun hallitessa, Li Tsu-tšengin ¹³ kapinat Ming-suvun hallitessa; vihdoim taipingien ¹⁴ sota Tšing-suvun hallitessa — kaikki nämä suuret ja pienet kapinat, joita oli yh-

teensä muutamia satoja, olivat talonpoikien vastalauseliikkeitä, talonpoikien vallankumouksellisia sotia. Koko maailman historiassa on ollut vähän mittasuhteiltaan niin valtavia talonpoikaiskapinoita ja sotia, jollaisia on tapahtunut Kiinassa. Vain tämä talonpoikaiston luokkataistelu, vain nämä talonpoikien kapinat ja sodat ovatkin olleet Kiinan feodaalisessa yhteiskunnassa historiallisen kehityksen todellisina liikkeellepanevina voimina.

Jokaisen enemmän tai vähemmän suuren talonpoikaiskapinan, jokaisen enemmän tai vähemmän suuren talonpoikais sodan tuloksena oli isku vallinnutta feodaalista herruutta vastaan, ja se vuorostaan antoi enemmän tai vähemmän voimakkaan sysäyksen yhteiskunnan tuotantovoimien kehitykselle. Mutta sen johdosta, että niihin aikoihin ei vielä ollut olemassa uusia tuotantovoimia eikä uusia tuotantosuhteita, ettei ollut olemassa uusia luokkavoimia eikä edistyneitä poliittisia puolueita, ei näillä talonpoikien kapinoilla ja talonpoikaissodilla voinut olla sellaista oikeata johtoa, jota proletariaatti ja kommunistinen puolue nykyään toteuttaa. Näistä syistä niiden aikojen talonpoikaisvallankumoukset päättyivät aina tappioon ja tilanherrat ja aatelisto käyttivät niitä alituisesti sekä niiden kestäessä että niiden päätyttyä välikappaleina yhden hallitsijasuvun kukistamiseksi ja toisen nostamiseksi valtaan. Vaikka siis joka kerta talonpoikaiston laajan vallankumouksellisen taistelun päätyttyä yhteiskunnassa olikin havaittavissa eräänlaista edistystä, feodaaliset taloudelliset suhteet ja feodaalinen poliittinen järjestelmä kuitenkin säilyivät perusteiltaan.

Vasta viimeksi kuluneen sadan vuoden aikana tilanne muuttui.

3. Nykyaikainen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta

Edellä sanottiin jo, että kiinalainen yhteiskunta on kolmen tuhannen vuoden ajan ollut feodaalinen. Mutta onko Kiinan nykyinen yhteiskunta yhä vielä täysin feodaalinen? Ei, Kiinassa on jo tapahtunut muutoksia. Vuoden 1840 oopiumisodan jälkeen se on muuttunut vähitellen puolisiirtomaaksi ja puolifeodaaliseksi maaksi. Vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumien jälkeen, kun Japanin imperialismi oli suorittanut aseellisen hyökkäyksen Kiinaan, kiinalaisessa yhteiskunnassa tapahtui uusia muutoksia, jotka muuttivat sen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaaliseksi yhteiskunnaksi. Tuonnempana osoitamme, miten nämä muutokset tapahtuivat.

Kuten 2. kohdassa on osoitettu, feodaalinen yhteiskunta vallitsi Kiinassa noin kolme tuhatta vuotta. Vasta XIX vuosisadan puolivälissä tässä yhteiskunnassa tapahtui syvällisiä muutoksia, seurauksena ulkomaalaisen pääoman tunkeutumisesta tänne.

Kiinan feodaalisen yhteiskunnan uumenissa kehittyneessä tavarataloudessa alkoi jo syntyä kapitalismin ensimmäisiä ituja. Senvuoksi Kiina olisi voinut ilman ulkomaisen kapitalismin vaikutustakin kehittyä vähitellen kapitalistiseksi maaksi. Ulkomaisen pääoman tunkeutuminen maahan joudutti tätä kehityskulkua. Ulkomaalaisen kapitalismin tunkeutuminen maahan esitti valtavaa osaa Kiinassa vallinneen yhteiskunnallistaloudellisen järjestelmän hajoamisessa: yhtäältä se järkytti luontaistalouden perusteita, hävitti käsityöteollisuuden kaupungeissa ja talonpoikien kotiteollisuuden, mutta toisaalta se edisti tavaratalouden kehitystä kaupungeissa ja maaseudulla.

Tämä kaikki ei vienyt vain Kiinan feodaalisen talouden perusteiden hajoamiseen, vaan loi myös tietyt objektiiviset edel-

lytykset ja mahdollisuudet kapitalistisen tuotannon kehittymiselle. Luontaistalouden rappeutuminen loi kapitalismille tavara-ain menekkimarkkinat, kun taas talonpoikien ja käsityöläisten valtavien joukkojen häviö loi sille työvoimamarkkinat.

Ja todellakin, ulkomaisen kapitalismin vaikutuksesta ja feodaalisen talousmuodon tietyn rappeutumisen johdosta osa kauppiaista, tilanherroista ja virkamiehistä alkoi jo XIX vuosisadan puolivälissä, noin 60 vuotta sitten, sijoittaa pääomia uudentyypoiseen teollisuuteen. XIX vuosisadan loppu- ja XX vuosisadan alkupuolella, siis noin 40 vuotta sitten, Kiinan kansallinen kapitalismi otti jo ensimmäisen askeleensa kehityksessään. Noin kaksikymmentä vuotta sitten, ensimmäisen imperialistisen maailmansodan aikana, jolloin sotaa käyneet Euroopan ja Amerikan imperialistiset valtiot olivat tilapäisesti heikentäneet painostustaan Kiinaa vastaan, otti Kiinan kansallinen teollisuus, pääasiallisesti tekstiili- ja myllyteollisuus, uuden askeleen eteenpäin.

Kansallisen kapitalismin synty- ja kehitysprosessi Kiinassa oli samaan aikaan myös porvariston ja proletariaatin synty- ja kehitysprosessia. Kun kauppiaiden, tilanherrojen ja virkamiehien keskuudesta nousi Kiinan porvaristo, niin talonpoikaiston ja käsityöläisten keskuudesta nousi Kiinan proletariaatti. Kiinan porvaristo ja Kiinan proletariaatti ovat erityisinä yhteiskuntaluokkina vastasyntyneitä luokkia, joita ei aikaisemmin ollut Kiinan historiassa. Ne lähtivät feodaalisen yhteiskunnan uumenista ja muodostuivat uusiksi yhteiskuntaluokiksi. Ne ovat kaksi toisiinsa sidottua ja samalla antagonistista (sovittamattomasti vastakkaista) luokkaa, ne ovat Kiinan vanhan (feodaalisen) yhteiskunnan synnyttämät kaksoiset. Kiinan proletariaatin synty- ja kehitysprosessi ei ollut kuitenkaan seurauksena ainoastaan Kiinan kansallisen porvariston syntymisestä ja kehittymisestä, vaan myös ulkomaisten imperialistien omien liikeyritysten perustamisesta

ja toiminnasta Kiinassa. Senvuoksi Kiinan proletariaatin melkoinen osa on vanhempaa ja kokeneempaa kuin Kiinan porvaristo; tämän vuoksi sen yhteiskunnallinen voima on suurempi ja yhteiskunnallinen perusta laajempi.

Edellä kuvatut muutokset, toisin sanoen kapitalismin synty ja kehitys olivat kuitenkin vain yksi puoli muutoksista, jotka tapahtuivat imperialismin Kiinaan tunkeutumisen ajoista alkaen. Oli vielä toinenkin puoli, joka esiintyi mainittujen muutosten rinnalla ja oli esteenä näille muutoksille, nimittäin se, että imperialismi yhteistuumiin feodaalisten voimien kanssa tukahdutti kiinalaisen kapitalismin kehitystä.

Imperialististen valtojen Kiinaan tunkeutumisen tarkoituksena ei lainkaan ollut feodaalisen Kiinan muuttaminen kapitalistiseksi. Imperialistisilla valloilla oli kokonaan päinvastainen tarkoitus: ne pyrkivät muuttamaan Kiinan puolisiirto- ja siirtomaakseen.

Saavuttaakseen tämän tarkoituksensa imperialistiset valtat sovelsivat ja soveltavat jatkuvasti Kiinaan nähden seuraavanlaisia sotilaallisen, poliittisen, taloudellisen ja sivistyksellisen sorron menetelmiä, joiden avulla ne vähitellen muuttivatkin sen puolisiirto- ja siirtomaaksi.

1. Ne kävivät alituisesti Kiinaa vastaan hyökkäyssotia, jollaisia olivat esimerkiksi Englannin aikaansaama oopiumisota vuonna 1840, vuoden 1857 sota, jota kävivät Englannin ja Ranskan yhtyneet sotajoukot, kiinalais-ranskalainen sota vuonna 1884¹⁵, kiinalais-japanilainen sota vuonna 1894 sekä sota, jota kahdeksan vallan yhtyneet voimat kävivät vuonna 1900. Aiheuttaen Kiinalle sotilaallisia tappioita imperialistiset valtat eivät ainoastaan anastaneet monia valtioita, jotka sijaittivat Kiinan ympärillä ja olivat aikaisemmin olleet sen suojeluksessa, vaan anastivat tai »vuokrasivat» Kiinalta osia kiinalaista maata. Niinpä Japani anasti Taivanin saaren,

Penghun * saaret ja »vuokrasi» Port-Arthurin; Englanti anasti Hongkongin; Ranska »vuokrasi» Kuangtšou Vanin. Alueuovutusten lisäksi imperialistit pakottivat Kiinan maksamaan valtavia sotakorvauksia. Siten Kiinalle — tälle valtavalle feodaaliselle keisarikunnalle — annettiin äärimmäisen raskaita iskuja.

2. Imperialistiset vallat pakottivat Kiinan hyväksymään monia epätasavertaisia sopimuksia. Näiden sopimusten mukaisesti imperialistit saivat oikeuden pitää Kiinassa merisotavoimiaan ja maajoukkojaan ja oikeuden konsulien tuomiovaltaan¹⁶; he jakoivat myös koko Kiinan imperialististen valtioiden vaikutuspiireihin¹⁷.

3. Epätasavertaisten sopimusten pohjalla imperialistiset vallat ottivat valvontaansa Kiinan kaikki tärkeimmät kauppasatamat ja muuttivat osia monista kauppasatamista toimilupa-alueiksi¹⁸, jotka olivat niiden välittömässä hallinnossa. Ne anastivat itselleen Kiinan tullilaitoksen ja ulkomaankaupan, ottivat haltuunsa liikenneyhteydet (meri-, maa-, joki- ja ilmatiet). Sen johdosta ne saivat mahdollisuuden myydä Kiinassa valtavia määriä tavaroitaan muuttaen Kiinan teollisuustuotteidensa menekkimarkkinoiksi ja samalla alistaen Kiinan maatalustuotannon palvelemaan tarpeitaan.

4. Tämän ohella imperialistiset vallat avasivat Kiinassa paljon kevyen ja raskaan teollisuuden yrityksiä käyttääkseen paikan päällä hyväkseen kiinalaista raaka-ainetta ja halpaa työvoimaa sekä harjoittaakseen samalla Kiinan kansallisen teollisuuden välitöntä taloudellista painostusta ja jarruttaakseen välittömästi Kiinan tuotantovoimien kehitystä.

5. Antaen Kiinan hallitukselle lainoja ja perustaen Kiinassa pankkeja imperialistiset vallat ottivat yksinoikeudekseen rahavaihdon ja finanssiasian hoidon Kiinassa. Sen seurauk-

* Pescadorien saaret.

sena ne eivät ainoastaan tukahduttaneet Kiinan kansallista pääomaa kilpailemalla kiinalaisten tavaroiden kanssa, vaan tarttuivat Kiinan kurkkuun myös rahanvaihdon ja finanssitoimen alalla.

6. Tehdäkseen itselleen helpommaksi laajojen talonpoikaisjoukkojen ja muiden kiinalaisten kansankerrosten riiston imperialistiset vallat kutoivat tiheään verkoston compradorien sekä kaupan ja koronkiskonnan avulla harjoitettavaa riistoa varten, kietoen siihen koko Kiinan, kauppasatamista takapajuisiin syrjäseituihin saakka; ne kasvattivat suureksi comprador-, kauppaja- ja koronkiskuriporvariston, joka on niiden palveluksessa.

7. Comprador-porvariston ohella imperialismi teki herruutensa tueksi Kiinassa myös feodaalisen tilanherraluokan. » . . . se yhtyy ennen muuta entisen yhteiskunnallisen järjestelmän hallitsevien kerrosten, feodaalien sekä kauppaja- ja koronkiskuriporvariston kanssa kansan enemmistöä vastaan. Kaikkialla (erikoisesti maaseudulla) imperialismi pyrkii säilyttämään ja ikuistamaan kaikki ne esikapitalistiset riiston muodot, jotka ovat sen taantumuksellisten liittolaisten olemassaolon perustana»¹⁹.

» . . . imperialismi koko raha- ja sotilasmahteineen on Kiinassa se voima, joka tukee, innoittaa, viljelee ja säilyttää feodaalisia jätteitä kaikkine byrokraattis-militaristisine päällysrakenteineen»²⁰.

8. Järjestääkseen sisällissotia kiinalaisten militaristien välillä, lannistaakseen Kiinan kansan, imperialistiset vallat ovat toimittaneet Kiinan taantumuksellisille hallituksille valtavia määriä aseistusta ja lähettäneet Kiinaan suuria ryhmiä sotilaallisia neuvonantajia.

9. Kaikkien näiden toimenpiteiden ohella imperialistiset vallat eivät ole unohtaneet Kiinan kansan henkistäkään sumutusta. Siihen tähtää niiden hyökkäyspolitiikka kulttuurin alal-

la. Tätä hyökkäyspolitiikkaa harjoitetaan lähetystyön, sairaaloiden ja oppilaitosten perustamisen sekä sanomalehtien painattamisen avulla ja viemällä kiinalaista nuorisoa oppilaitoksiin ulkomaille. Kaikki tämä tehdään sitä varten, että imperialistit saisivat kuuliaisista sivistyneistökaadereita ja pystyisivät petkuttamaan Kiinan kansan laajoja kerroksia.

10. Vuoden 1931 syyskuun 18 päivän jälkeen huomattava osa Kiinan alueesta, joka ilman sitäkin oli ollut puolisiirtomaa, muuttui Japanin imperialismin laajan hyökkäyksen tuloksena Japanin siirtomaaksi.

Kaikki tämä muodostaakin toisen puolen muutoksista, jotka ovat tapahtuneet imperialismin tunkeuduttua Kiinaan, ja tarjoaa verisen kuvan feodaalisen Kiinan muuttumisesta puolifeodaaliseksi Kiinaksi, puolisiirto- ja siirtomaaksi.

Näemme siis, että imperialististen valtojen tunkeutuminen Kiinaan edisti yhtäältä Kiinan feodaalisen yhteiskunnan rapiota, edisti kapitalismin aineiden kehittymistä Kiinassa ja johti feodaalisen yhteiskunnan muuttumiseen puolifeodaaliseksi. Toisaalta imperialistiset vallat, pystytettyään Kiinaan julman herruutensa, muuttivat riippumattoman Kiinan puolisiirto- ja siirtomaaksi.

Yhteenvetona Kiinassa tapahtuneiden muutosten kummas-takin kahdesta puolesta voidaan sanoa, että tälle Kiinan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaaliselle yhteiskunnalle ovat luonteenomaisia seuraavat piirteet.

1. Feodaalisen aikakauden luontaistalouden perusta on hävinnyt. Mutta feodaalisen riiston perusta — tilanherrojen harjoittama talonpoikien riisto — ei ainoastaan ole säilynyt, vaan yhtyneenä compradorien ja koronkiskurien harjoittamaan riistoon sillä on Kiinan talouselämässä selvästi hallitsevat asemat.

2. Kansallinen kapitalismi on päässyt jossakin määrin kehittymään ja alkanut esittää jotakuinkin huomattavaa osaa

Kiinan poliittisessa ja kulttuurielämässä. Se ei kuitenkaan ole tullut Kiinan yhteiskunnallis-taloudelliseksi perusmuodoksi, se on hyvin heikko, sen edustajien enemmistö on enemmän tai vähemmän sidottu ulkomaiseen imperialismiin ja kotimaiseen feodalismiin.

3. Keisarin ja ylimystön ehdoton valta on kukistettu. Sen tilalle on kuitenkin tullut ensiksi tilanherrojen luokan herruus militaristien ja virkamiesten muodossa ja sitten tilanherrojen ja suurporvariston liittoutuman diktatuuri. Miehitetyillä alueilla taas hallitsevat Japanin imperialismi ja sen nukkehallitsijat.

4. Imperialismi ei pidä hallussaan ainoastaan Kiinan raha-asioiden ja taloudellisen elämän avainasemia, vaan myöskin valtiollista ja sotilaallista koneistoa. Kiinan miehiteytyillä alueilla taas Japanin imperialismi hallitsee kaikkea.

5. Sen johdosta, että Kiina on ollut useiden imperialististen valtioiden herruuden ja puoliherruuden alaisena, sen johdosta, että se on pitkän aikaa ollut tosiasiallisesti hajanaisuuden tilassa, ja lopulta Kiinan alueen laajuuden johdosta on sen taloudellisessa, poliittisessa ja kulttuurikehityksessä havaittavissa äärimmäistä epätasaisuutta.

6. Imperialismin ja feodalismin kaksinkertaisen sarron alaisina ja erikoisesti Japanin imperialismiin laajan hyökkäyksen johdosta Kiinan kansanjoukot, ensi sijassa talonpojat, kurjistuvat entistä enemmän päivästä toiseen, joutuvat häviöön, elää retuuttavat nälkiintyneinä ja oikeudettomina. Sellaista kansan kurjuutta kuin Kiinassa tapaa harvoin muualla maailmassa.

Sellaiset ovat Kiinan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodalismin yhteiskunnan luonteenomaiset piirteet.

Sellainen tilanne on muodostunut pääasiallisesti Japanin imperialismiin mahdin vaikutuksesta sekä seurauksena ulko-

maisen imperialismiin yhteenpunoitumisesta Kiinan feodalismin kanssa.

Ristiriita imperialismiin ja Kiinan kansan välillä sekä ristiriita feodalismin ja kansanjoukkojen välillä ovat uudella kaudella kiinalaisen yhteiskunnan pääristiriitoja. On tietenkin olemassa muitakin ristiriitoja, esimerkiksi ristiriita porvariston ja proletariaatin välillä sekä sisäisiä ristiriitoja taantumuksellisten hallitsevien luokkien keskuudessa. Mutta pääristiriita on imperialismiin ja Kiinan kansan välillä vallitseva ristiriita. Näiden ristiriitojen taistelu ja niiden kärjistyminen synnyttävät väistämättä vallankumouksellisen liikkeen, joka kehittyy päivästä toiseen. Uuden ja uusimman ajan suuri Kiinan vallankumous on syntynyt ja kehittyy nykyaikana näiden perusristiriitojen pohjalla.

II L u k u

KIINAN VALLANKUMOUS

1. Vallankumouksellinen liike viime vuosisadalla

Imperialismin ja kiinalaisen feodalismin yhteistoiminnan tuloksena suoritettuna Kiinan puolisiirto- ja siirtomaaksi muuttamisen historia on samalla Kiinan kansan imperialismia ja sen käytyreitä vastaan käytävän taistelun historiaa. Oopiumisota, taipingien sota, kiinalais-ranskalainen sota, kiinalais-japanilainen sota, uudistusliike vuonna 1898, bokserien kapina, vuoden 1911 vallankumous, »toukokuun 4 päivän liike», »toukokuun 30 päivän liike», Pohjoinen sotaretki, vallankumouksellinen agraarisota ja lopuksi nykyinen sota japanilaisia anastajia vastaan — kaikki ne ovat todistuksena Kiinan kansan taipumattomasta vastarintahengestä, kansan, joka ei tahdo alistua imperialismiin ja sen kätyrien valtaan.

Kiinan kansan koko viime vuosisadan ajan käymän sitkeän, entistä ankaramman ja sankarillisen taistelun ansiosta imperialismi ei tähän hetkeen saakka ole voinut orjuuttaa Kiinaa eikä se koskaan tule sille onnistumaan.

Vaikka Japanin imperialismi jännittää nyt kaikki voimansa suorittaessaan laajaa hyökkäystä Kiinaa vastaan, ja vaikka monet tilanherrojen ja suurporvariston edustajat, kuten julki-set ja salaiset vangtšingveiläiset, ovat jo antautuneet tai valmistautuvat antautumaan viholliselle, Kiinan sankarillinen kansa tulee järkkymättä jatkamaan taisteluaan. Se ei keskeytä tätä taisteluaan millään hinnalla ennenkuin se on karkottanut Japanin imperialismiin Kiinasta, ennenkuin se on saavuttanut maansa täydellisen vapauttamisen.

Kiinan kansan kansallisivallankumouksellisen taistelun historia vuoden 1840 oopiumisodan ajoista lähtien käsittää jo täsmälleen sata vuotta; vuoden 1911 vallankumouksenkin ajoista on kulunut jo 30 vuotta. Tämä vallankumouksen kehityskulku ei ole vielä päättynyt; vallankumouksen tehtävien ratkaisemisessa ei ole vielä päästy tuntuviin tuloksiin; on tarpeen, että koko Kiinan kansa ja ensi sijassa Kiinan Kommunistinen puolue ottavat tehtäväkseen viedä tämän taistelun päätökseen.

Mutta ketä vastaan tämä vallankumous viime kädessä suuntautuu? Millaiset ovat tämän vallankumouksen tehtävät? Millaiset ovat sen liikkeellepanevat voimat? Millainen on sen luonne? Millaiset ovat tämän vallankumouksen näköalat?

Juuri näitä kysymyksiä valaisemme seuraavassa.

2. Ketä vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu?

Aikaisemmin esitetystä erittelystä (I luku, 3. kohta) tiedämme jo, että nykyinen kiinalainen yhteiskunta on luonteeltaan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteis-

kunta. Vain ymmärtäen kiinalaisen yhteiskunnan luonteen voidaan ymmärtää, ketä vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, voidaan ymmärtää Kiinan vallankumouksen tehtävät, liikkeellepanevat voimat, sen luonne ja sen kehityksen näköalat. Kiinalaisen yhteiskunnan luonteen ymmärtäminen merkitsee näin ollen vallankumouksen kaikkien kysymysten pohjimmaisen perustan ymmärtämistä.

Kun nykyinen kiinalainen yhteiskunta on luonteeltaan siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta, niin ketä vastaan Kiinan vallankumous pääasiassa suuntautuu nykyisessä vaiheessa, kuka on sen päävihollinen?

Imperialismi ja feodalismi tietenkin, toisin sanoen imperialististen valtioiden porvaristo ja Kiinan tilanherrojen luokka, koska juuri nämä ovat nykyisessä Kiinassa yhteiskuntaa sortava ja sen kehitystä jarruttava päävoima; ne ovat sopineet keskenään Kiinan kansan sortamisesta, ja koska imperialismiin harjoittama kansallinen sorto on raskainta sortoa, on imperialismi Kiinan kansan ensimmäinen ja pahin vihollinen.

Siitä saakka, kun Japanin imperialistit toimeenpanivat aseellisen hyökkäyksen Kiinaa vastaan, Kiinan vallankumouksen päävihollisia ovat olleet Japanin imperialismi ja kaikki japanilaisia myötäilevät, avoimesti antautuneet tai antautumaan valmistautuvat kansalliset petturit ja taantumukselliset.

Tosiasiassa myös Kiinan porvaristo saa tuntea imperialismiin sortoa. Se on ollut vallankumouksellisen taistelun johtajanakin, esittänyt siinä tärkeintä, johtavaa osaa, kuten esimerkiksi vuoden 1911 vallankumouksen aikana; se on ollut vallankumouksellisen taistelun osanottaja, kuten esimerkiksi Pohjoisen sotaretken aikana; se osallistuu myös nykyiseen sotaan japanilaisia anastajia vastaan. Mutta tämän porvariston huippukerros, toisin sanoen se kerros, jota kuomintangin taantumuksellinen kopla edustaa, on pitkän ajan kuluessa — vuodesta 1927 vuoteen 1937 — ollut yhteisymmärryksessä

imperialismin kanssa ja solmittuaan taantumuksellisen liiton tilanherrojen luokan kanssa kavaltanut ystävänsä, joilta se sai tukea, kommunistisen puolueen, proletariaatin, talonpoikaiston ja muut pikkuporvariston kerrokset, kavaltanut Kiinan vallankumouksen ja vienyt sen tappioon. Tämän vuoksi vallankumouksellinen kansa ja vallankumouksellinen puolue (kommunistinen puolue) eivät siihen aikaan voineet pitää näitäkään porvariston aineksia muuna kuin vihollisina, joita vastaan vallankumous suuntautuu. Sodassa japanilaisia anastajia vastaan osa suurtilanherroista ja suurporvaristosta, joita Vang Tšing-vei edustaa, on jo suorittanut petoksen, tullut kansalliseksi pettureiksi. Sen vuoksi kansa, joka taistelee japanilaisia anastajia vastaan, ei voi muuta kuin pitää näitäkin kansalliset edut kavaltaneita suurporvariston aineksia vihollisinaan, joita vastaan vallankumous suuntautuu.

Näemme siis, että Kiinan vallankumouksen viholliset ovat erittäin voimakkaita. Kiinan vallankumouksen vihollisia ei ole ainoastaan mahtava imperialismi, vaan myös mahtavat feodaaliset voimat, ja tiettyinä aikoina vielä porvariston taantumuksellinen kopla, joka liittoutuu imperialismiin ja feodaalisten voimien kanssa yhteistä taistelua varten kansaa vastaan. Sen vuoksi olisi väärin aliarvioida vallankumouksellisen Kiinan kansan vihollisten voimaa.

Yhteenotto sellaisen vihollisen kanssa on tehnyt Kiinan vallankumouksen pitkälliseksi ja ankaraksi luonteeltaan. Vihollisemme on erittäin voimakas ja vaaditaan pitkän aikaa ennenkuin vallankumouksen voimat voidaan koota, karaista ja muuttaa sellaiseksi mahdiksi, joka pystyy saavuttamaan lopullisen voiton vihollisesta. Juuri siksi, että vihollinen yrittää kukistaa Kiinan vallankumouksen poikkeuksellisen julkisesti, vallankumouksen voimat eivät voi pitää vankasti asemiaan ja vallata vihollisen asemia, elleivät ne ota aseistukseensa sitkeyttä ja kehitä itsessään tätä ominaisuutta. Sen

vuoksi ei ole oikein olettaa, että Kiinan vallankumouksen voimat voitaisiin luoda hetkessä ja että vallankumouksellinen taistelu Kiinassa voisi päättyä viipymättä voittoon.

Yhteenotto sellaisen vihollisen kanssa on vaikuttanut myös sen, että Kiinan vallankumouksen päämenetelmänä, sen päämuotona ei voi olla rauhanomainen taistelu, vaan sen täytyy ehdottomasti olla aseellista taistelua. Vihollisemme eivät näet anna Kiinan kansalle mahdollisuutta toimia rauhanomaisin keinoin, Kiinan kansalta on riistetty kaikki poliittiset oikeudet ja vapaudet. J. V. Stalin sanoo: »Kiinassa taistelee aseistettu vallankumous aseistettua vastavallankumousta vastaan. Tämä on eräs Kiinan vallankumouksen erikoisuuksia ja eräs sen vahvoja puolia»²¹. Tämä pitää täysin paikkansa. Senvuoksi on väärin aliarvioida aseellista taistelua, aliarvioida vallankumouksellista sotaa, aliarvioida sissisotaa, aliarvioida armeijassa suoritettavaa työtä.

Yhteenotto sellaisen vihollisen kanssa on nostanut esille myös kysymyksen vallankumouksen tukialueesta. Valtavan mahdin omaava imperialismi ja sen taantumukselliset liittolaiset Kiinassa pureutuvat säännöllisesti pitkäksi aikaa maan keskuskaupunkeihin; näin ollen, elleivät vallankumoustaisteijat halua tehdä kompromissia imperialismiin ja sen apureitten kanssa, vaan aikovat jatkaa taistelua sitkeästi, kouluttaa, koota ja karaista voimiaan ja näiden voimien ollessa riittämättömiä väistää ratkaisevaa taistelua voimakkaan vihollisen kanssa, täytyy heidän luoda takapajuisesta maaseudusta vankka vallankumouksen edistykseellinen tukialue, suuri sotilaallinen ja poliittinen, talouden ja kulttuurin linnointus voidakseen siihen nojaten käydä taistelua kirottua vihollista vastaan — joka käyttää hyväkseen kaupunkeja hyökätessään maaseutua vastaan — ja saavuttaakseen pitkällisessä taistelussa askel askeleelta vallankumouksen voiton koko Kiinassa.

Näissä olosuhteissa Kiinan taloudellisen kehityksen epäta-saisuus (yhtenäisen kapitalistisen talouden puuttuminen), sen alueen laajuus (vallankumouksen voimilla on mahdollisuus liikuntasotaan), yhtenäisyyden puuttuminen ja kaikenkal-taisten ristiriitojen runsaus Kiinan vallankumouksen leirissä, johto, jonka proletariaatin puolue — kommunistinen puolue — antaa Kiinassa vallankumouksen pääarmeijan muodostavien talonpoikien taistelulle, — kaikki tämä luo yhtäältä Kiinan vallankumouksen voiton mahdollisuuden aluksi maaseudulla ja toisaalta aiheuttaa vallankumouksen kehityksen epätasaisuuden ja tekee taistelun vallankumouksen täydellisen voiton puolesta pitkäaikaiseksi ja vaikeaksi. Tästä seuraa, että pitkä-aikainen vallankumoustaistelu, joka on käynnissä maaseudulla, tällä vallankumouksen tukialueella, on pääasiassa Kiinan Kom-munistisen puolueen johtamaa talonpoikaiston sissisotaa. Sen vuoksi ei ole oikein ylenkatsoa maaseutupaikkakuntien vält-tämätöntä käyttämistä vallankumouksen tukialueina, ylenkat-soa välttämättä tarpeellista talonpoikaiston keskuudessa teh-tävää sitkeätä työtä, ylenkatsoa sissisotaa.

Mutta aseellisen taistelun pitäminen etualalla ei lainkaan merkitse, että taistelun muista muodoista voidaan luopua. Päinvastoin, aseellinen taistelu ei voi johtaa voittoon, ellei sitä yhdistetä muihin erilaisiin taistelumuotoihin. Maaseudulla sijaitsevilla tukialueilla käynnissä olevan työn pitäminen etu-alalla ei lainkaan merkitse, että taistelun muista muodoista voidaan luopua. Päinvastoin, aseellinen taistelu ei voi johtaa voittoon, ellei sitä yhdistetä muihin erilaisiin taistelumuotoi-hin. Maaseudulla sijaitsevilla tukialueilla käynnissä olevan työn pitäminen etualalla ei lainkaan merkitse, että voidaan lyödä laimin työ kaupungeissa ja niillä laajoilla maaseutu-alueilla, jotka ovat vielä vihollisen vallassa. Päinvastoin, jos ei tehdä työtä kaupungeissa ja vihollisen vallassa vielä ole-villa maaseutualueilla, maaseudulla olevat tukialueet joutuvat

eristetyiksi ja vallankumous kärsii tappion. Sitäpaitsi vallankumouksen lopullinen päämäärähän on kaupunkien, vihollisen päätukikohtien valloittaminen, ja ilman voimaperäistä työtä kaupungeissa ei tätä päämäärää voida saavuttaa.

Tästä seuraa, ettei vallankumouksen voittoa enempää maa-seudulla kuin kaupungeissakaan voida saavuttaa, ellei murskata vihollisen tärkeintä taisteluasetta kansaa vastaan — vihollisarmeijaa. Sen vuoksi taistelukentillä tapahtuvan vihollisjoukkojen tuhoamisen lisäksi myös työ vihollisen armeijan murentamiseksi sisältäpäin saa tärkeän merkityksen.

Tästä seuraa myös, että Kiinan Kommunistisen puolueen propaganda- ja organisaatiotyössä vihollisen kauan sitten valtaamissa, taantumuksen pimeyteen vaipuneissa kaupungeissa ja maalaiskylissä ei voida suuntautua äkillisiin, seikkailunomaisiin tekoihin, vaan on huolellisesti verhottava parhaimmat kaaderit ja koottava voimia odottaen suotuisaa hetkeä hyökkäykselle. Näillä seuduilla kansan taistelua vihollista vastaan johtavien puoluejärjestöjen taktiikan täytyy käyttää kaikkia julkisen, laillisen työn mahdollisuuksia vallitsevien lakien, käskyjen ja yhteiskunnallisten perinteiden sallimissa puitteissa. Menestyksen voivat taata vain oikea suunta, harjonta ja kestävyys; jokainen vallattu asema tulee lujittaa askel askeleelta; jos toimitaan hurraa-hengessä ja yltiöpäisesti, ei menestystä saavuteta.

3. Kiinan vallankumouksen tehtävät

Kun Kiinan vallankumouksen päävihollisina nykyvaiheessa ovat imperialismi ja feodaalisten tilanherrojen luokka, niin mitkä ovat vallankumouksen tehtävät tässä vaiheessa?

Ei ole minkäänlaista epäilystä siitä, että sen päätehtävänä on iskeä näitä molempia vihollisia. Yhtäältä on tehtävänä

ulkomaisen imperialismiin ikeen kukistamiseen tähtäävän kansallisen vallankumouksen toteuttaminen, mutta toisaalta kotimaisten feodaalisten tilanherrojen ikeen kukistamiseen tähtäävän demokraattisen vallankumouksen toteuttaminen; tärkein näistä kahdesta tehtävästä on imperialismiin kukistamiseen tähtäävä kansallinen vallankumous.

Nämä Kiinan vallankumouksen molemmat suuret tehtävät ovat toisiinsa sidotut. Jos ei kukisteta imperialismiin herruutta, ei voida myöskään hävittää feodaalisen tilanherraluokan herruutta, sillä imperialismi on tätä tukeva päävoima. Jos toisaalta ei auteta talonpoikaista kukistamaan feodaalista tilanherraluokkaa, niin ei onnistuta muodostamaan Kiinan vallankumouksen mahtavaa armeijaa eikä kukistamaan imperialismiin herruutta, sillä feodaalisten tilanherrojen luokka on imperialistisen herruuden sosiaalinen päätuki Kiinassa ja talonpoikaisto on Kiinan vallankumouksen pääarmeija. Näin ollen nämä kaksi perustehtävää — kansallinen vallankumous ja demokraattinen vallankumous — vaikka ne eroavatkin toisistaan, ovat samalla yhtä.

Kiinan kansallisen vallankumouksen tehtävänä on tänään pääasiallisesti taistelu Kiinan alueelle tunkeutunutta Japanin imperialismia vastaan, kun taas demokraattisen vallankumouksen tehtävät täytyy ratkaista voiton saavuttamiseksi sodassa. Molempien vallankumousten tehtävät ovat sulautuneet yhteen. Olettamus, että kansallinen vallankumous ja demokraattinen vallankumous muodostavat kaksi jyrkästi toisistaan eroavaa vallankumouksen vaihetta, ei ole oikea.

4. Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevat voimat

Millaiset sitten ovat Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevat voimat edellä esitetyn erittelyn valossa kiinalaisen yhteis-

kunnan luonteesta nykyvaiheessa, vihollisista, joita vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, ja vallankumouksen tehtävistä?

Kun kiinalainen yhteiskunta on siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta, kun Kiinan vallankumous suuntautuu pääasiassa ulkomaalaisen imperialismin ja Kiinan feodalismien herruutta vastaan, kun Kiinan vallankumouksen tehtävänä on näiden molempien sortajien kukistaminen, niin mitkä luokat ja kerrokset kiinalaisen yhteiskunnan kaikista luokista ja kerroksista voivat esiintyä imperialismia ja feodalismia vastustavana voimana? Juuri tähän johtaa kysymys Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevista voimista nykyvaiheessa. Vain selvittämällä kysymyksen Kiinan vallankumouksen liikkeellepanevista voimista voidaan ratkaista oikein kysymys vallankumouksen taktillisesta peruslinjasta.

Mitä luokkia on nykyisessä kiinalaisessa yhteiskunnassa? On tilanherrojen luokka, on porvaristo. Tilanherrojen luokan ja porvariston yläkerrokset muodostavat kiinalaisen yhteiskunnan hallitsevan huipun. Niiden ohella ovat olemassa proletariaatti ja talonpoikaisto; talonpoikaiston lisäksi on vielä erilaisia pikkuporvariston kerroksia. Kolme viimeksi mainittua luokkaa ovat yhä vielä alistettuja luokkia miltei nykyisen Kiinan koko valtavalla alueella.

Kaikkien näiden luokkien yhteiskunnallis-taloudellinen asema määrää kokonaan niiden suhtautumisen ja niiden asenteen Kiinan vallankumoukseen. Sen vuoksi yhteiskunnallis-taloudellisten suhteiden luonne ei määrää ainoastaan sitä, millaisia vihollisia vastaan vallankumous suuntautuu ja mitkä ovat vallankumouksen tehtävät, vaan myös sen liikkeellepanevat voimat.

Ryhdyimme luonnehtimaan kiinalaisen yhteiskunnan eri luokkia.

Tilanherrat

Tilannerhojen luokka on imperialismin herruuden sosiaalisena päätukena Kiinassa, luokka, joka riistää ja sortaa talonpoikaista käyttäen hyväkseen feodaalista järjestystä, luokka, joka jarruttaa kiinalaisen yhteiskunnan poliittista, taloudellista ja kulttuuriedistystä ja joka ei esitä minkäänlaista edistyksellistä osaa.

Sen vuoksi tilanherrat luokkana ovat vallankumouksen vihollisia eivätkä sen liikkeellepaneva voima.

Sodassa japanilaisia anastajia vastaan osa suurtilanherroista, seuraten suurporvariston erästä osaa (antautumislinjan kannattajia), on antautunut japanilaisille rosvoille ja muuttanut kansallisiksi pettureiksi. Toinen osa suurtilanherroista, seuraten suurporvariston toista osaa (kovakalloisia), vaikka se onkin vielä jäänyt anastajia vastaan sotaa käyvien leiriin, osoittaa kuitenkin äärimmäistä epävarmuutta. Mutta monet eturivin šensit, jotka ovat peräisin keski- ja pikkutilanherroista, toisin sanoen jossakin määrin porvarillistuneista tilanherroista, osoittavat vielä aktiivisuutta taistelussa japanilaisia anastajia vastaan, ja näiden kanssa meidän tulee vielä yhtyä yhteistä taistelua varten.

Porvaristo

Porvaristo jakautuu suureen comprador-porvaristoon ja kansalliseen porvaristoon.

Suuren comprador-porvariston luokka on välittömästi imperialististen maiden kapitalistien palveluksessa ja niiden ruokkima; se on sidottu tuhansin säikein maaseudun feodaalisiin voimiin. Sen vuoksi Kiinan vallankumouksen historiassa comprador-porvaristo ei milloinkaan ole ollut vallankumouksen

liikkeellepanevana voimana, vaan aina vihollisena, jota vastaan vallankumous suuntautuu.

Mutta sen johdosta, että Kiinan comprador-porvariston eri ryhmät ovat riippuvaisuussuhteissa eri maiden imperialisteihin, on mahdollista imperialististen valtioiden välisten ristiriitojen jyrkän kärjistymisen vaiheessa, aikana, jolloin vallankumous suuntautuu pääasiallisesti jonkin yhden maan imperialismia vastaan, että toisten imperialististen valtioiden järjestelmiin sidottu comprador-porvaristo voi tietyssä määrin ja tietyssä vaiheessa yhtyä sellaisina hetkinä muodostuvaan imperialisminvastaiseen rintamaan. Mutta heti kun tämän comprador-porvariston isännät aloittavat taistelun Kiinan vallankumousta vastaan, myös tämä porvaristo esiintyy viipymättä vallankumousta vastaan.

Sodassa japanilaisia anastajia vastaan japanilaismielinen suurporvaristo (antautumislinjan kannattajat) on jo antautunut tai valmistuu antautumaan. Amerikkaan ja Eurooppaan suuntautuva suurporvaristo (kovakalloiset), vaikka se vielä onkin jäänyt japanilaisia anastajia vastaan käynnissä olevan taistelun leiriin, osoittaa myös erittäin suurta epävarmuutta. Se on kaksikasvoista: se taistelee sekä japanilaisia anastajia että kommunisteja vastaan. Meidän politiikkamme antautumishaluisen suurporvariston suhteen on seuraavanlaista: me pidämme sitä vihollisena ja murskaamme sen päättävästi. Mitä taas tulee suurporvariston keskuudessa oleviin kovakalloisiin, niin heihin nähden sovelletaan kahdenlaatuista vallankumouksellista politiikkaa, ts. toisaalta olemme yhteistoiminnassa heidän kanssaan, koska he käyvät vielä taistelua japanilaisia anastajia vastaan ja koska on käytettävä hyväksi heidän ja japanilaisen imperialismien välisiä ristiriitoja, mutta toisaalta me käymme päättävää taistelua heitä vastaan, koska he harjoittavat kommunisminvastaista, kansanvastaista vainopolitiikkaa, joka johtaa anastajia vastaan käynnissä olevan

sodan heikentämiseen ja yhtenäisyyden heikentämiseen. Jos heitä vastaan ei taistella, aiheuttaa se vahinkoa sodalle japanilaisia anastajia vastaan, vahinkoa yhtenäisyyden asialle.

Kansallisella porvaristolla on kaksinainen luonne.

Yhtäältä kansallinen porvaristo saa kokea imperialismiin sortoa ja on feodalismiin kahlitsema, minkä johdosta yhtäältä sen ja toisaalta imperialismiin ja feodalismiin välillä on ristiriitoja. Tässä mielessä kansallinen porvaristo on eräs vallankumouksen voimista. Kiinan vallankumouksen historiassa kansallinen porvaristo on aikanaan osoittanut tietynlaista aktiivisuutta taistelussa imperialismia ja militaristis-byrokraattisia hallituksia vastaan.

Toisaalta kuitenkin, kansallisen porvariston taloudellisen ja poliittisen heikkouden johdosta, sen johdosta, että se ei ole suinkaan katkaissut kokonaan taloudellisia siteitään imperialismiin ja feodalismiin, siltä puuttuu uskallusta käydä taistelua imperialismia ja feodalismia vastaan loppuun saakka. Tämä tilanne käy erityisen silmännähtäväksi aikoina, jolloin kansanjoukkojen mahtavat vallankumoukselliset voimat ovat nousemassa.

Tästä kansallisen porvariston kaksinaisesta luonteesta johdetaan se asiointi, että se voi tiettyinä aikoina ja tietyissä määrin ottaa osaa vallankumoukseen imperialismia vastaan, militaristisia ja byrokraattisia hallituksia vastaan ja voi muuttua yhdeksi vallankumouksen voimista. Mutta muina aikoina on olemassa vaara, että se suurta comprador-porvaristoa seuraten muuttuu vastavallankumouksen apuriksi.

Kiinan kansallinen porvaristo on pohjaltaan keskiporvaristoa. Vuosina 1927 ja 1931 (ennen vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumia) se taisteli suurtilanherrojen ja suurporvariston mukana vallankumousta vastaan, mutta sillä ei ollut tosiasiallista valtaa, ja vallassa olleiden suurtilanherrojen ja suurporvariston taantumuksellinen politiikka oli sitonut sen

kädet. Sodassa japanilaisia anastajia vastaan kansallinen porvaristo erottuu asenteessaan ei ainoastaan suurtilanherrojen ja suurporvariston antautumishaluisesta ryhmästä, vaan myös suurporvariston keskuudessa olevista kovakalloisista ja on tähän asti ollut edelleenkin meidän suhteellisen luotettava liittolaisemme. Sen vuoksi kansallisen porvariston suhteen on aivan välttämätöntä noudattaa varovaista politiikkaa.

Pikkuporvariston eri kerrostumat talonpoikaistoa lukuunottamatta

Talonpoikaiston ohella pikkuporvaristoon kuuluu sivistyneistön, pikkukauppiaiden, käsityöläisten ja vapaan ammatin harjoittajien laajoja kerrostumia.

Kaikkien näiden väestökerrosten asema muistuttaa keskitalonpoikien asemaa. Kaikki ne ovat imperialismiin, feodalismin ja suurporvariston sarron kohteena joutuen päivä päivältä yhä enemmän häviöön ja kurjuuteen.

Sen vuoksi pikkuporvaristo on eräs vallankumouksen liikellepanevista voimista, proletariaatin luotettava liittolainen. Myös pikkuporvaristo voi saavuttaa vapautensa vain proletariaatin johdolla.

Tarkastelemme nyt pikkuporvariston eri kerroksia, talonpoikaistoa lukuunottamatta.

a) Sivistyneistö ja opiskeleva nuoriso. Sivistyneistö ja opiskeleva nuoriso eivät ole luokka eikä luokkakerrostuma. Yhteiskunnallisen syntyperänsä, elinehtojensa ja poliittisten katsumustensa vuoksi nykyaikaisen kiinalaisen sivistyneistön ja opiskelevan nuorison enemmistö voidaan kuitenkin lukea pikkuporvariston joukkoon. Viimeksi kuluneiden vuosikymmenien aikana on Kiinassa muodostunut sivistyneistön ja opiskelevan

nuorison suuri kerros. Kun ei oteta lukuun sitä sivistyneistön osaa, joka on lähentynyt imperialismia ja suurporvaristoa, palvelee niitä ja on vihamielistä kansalle, sivistyneistön ja opiskelevan nuorison perusjoukko tuntee imperialismin, feodalismin ja suurporvariston sorron ja sitä on uhkaamassa joko työttömyys tai opiskelumahdollisuuksien menetys. Tämän johdosta sivistyneistölle ja opiskelevalle nuorisolle on tunnusmerkillistä suuri vallankumouksellisuus. Ne ovat suuremmissa tai pienemmässä määrin omaksuneet porvarillisen tieteen, seuraavat vilkkaasti poliittisia tapahtumia ja esittävät Kiinan vallankumouksen nykyvaiheessa aloitteentekijän ja välittävän mekanismin osaa. Selvinä esimerkkeinä tästä ovat: ennen 1911 vallankumousta ulkomailla opiskelleiden liike ja sen jälkeen vuoden 1919 toukokuun 4 päivän liike, vuoden 1925 toukokuun 30 päivän liike ja vuoden 1935 joulukuun 9 päivän liike. Huonosti toimeentulevan sivistyneistön laajat kerrokset pystyvät varsinkin silloin, kun ne kulkevat samaa tietä työläisten ja talonpoikien kanssa, osallistumaan vallankumoukseen ja puolustamaan vallankumouksen asiaa. Marxisin-leninisin aatteiden laaja leviäminen ja vastaanotto Kiinassa on myös ollut havaittavissa ennen muuta sivistyneistön ja opiskelevan nuorison keskuudessa. Vallankumouksen voimien järjestämistä ja vallankumouksellisen työn suunnittelua ei voida toteuttaa menestyksellisesti ilman että vallankumouksellinen sivistyneistö osallistuu siihen. Mutta niin kauan kuin sivistyneistö ei ole liittynyt elimellisesti joukkojen vallankumoukselliseen taisteluun, niin kauan kuin se ei ole päättävästi omistautunut kansanjoukkojen etujen palvelemiseen ja elämään samaa elämää joukkojen kanssa, se on tavallisesti taipuvainen subjektivismiin ja individualismiin, sen ajatukset osoittautuvat usein hedelmättömiksi ja se on toiminnoissaan usein epävarmaa. Sen vuoksi, vaikka Kiinan vallankumouksellisen sivistyneistön laajat kerrokset esittävät aloitteentekijän ja välittävän meka-

nismin osaa, koko sivistyneistö ei kuitenkaan pysty ottamaan osaa vallankumoukseen loppuun saakka. Osa sivistyneistöä jättää kriittisellä hetkellä vallankumouksen rivit, muuttuu passiiviseksi, muuttuupa pieni osa siitä vallankumouksen viholliseksi. Sivistyneistön tässä luetellut puutteet voivat karsiutua pois vain sen pitkäaikaisessa osallistumisessa joukkojen taisteluun.

b) Pikkukauppiat. Pienten myymälöiden omistajina he ovat säännöllisesti joko kokonaan vailla kauppa-apulaisia tai pitävät näitä hyvin vähän. Imperialistien, suurporvariston ja koronkiskurien heihin kohdistama riisto pitää heitä alituisesti häviöön joutumisen uhan alaisina.

c) Käsityöläiset. Heidän lukumääränsä on valtava. Omistaen omat tuotantovälineensä he joko eivät lainkaan palkkaa työvoimaa tai pitävät vain yhden tai kaksi oppilasta tai kisälliä. Käsityöläisen asema on verrattavissa keskitalonpojan asemaan.

d) Vapaan ammatin harjoittajat. Tähän joukkoon kuuluvat erilaisten ammattien edustajat, esimerkiksi lääkärit. Vapaan ammatin harjoittajat eivät joko lainkaan riistä vierasta työtä tai riistävät sitä vain mitättömässä määrin. Heidän asemansa on samankaltainen kuin käsityöläisten asema.

Edellä tarkastellut pikkuporvariston ryhmät käsittävät valtavan määrän ihmisiä. Enemmistöltään he pystyvät osallistumaan vallankumoukseen ja puolustamaan vallankumouksen asiaa. He ovat vallankumouksen luotettavia liittolaisia. Sen vuoksi on välttämätöntä saada heidät meidän puolellemme ja puolustaa heitä. Pikkuporvariston heikkoutena on se, että eräät sen edustajat joutuvat helposti porvariston vaikutusvaltaan; sen vuoksi on välttämätöntä kiinnittää huomiota vallankumoukselliseen propagandaan ja organisaatiotyöhön pikkuporvariston keskuudessa.

Talonpoikaisto

Talonpoikaisto, joka muodostaa noin 80 % Kiinan väestöstä, on nyt maan kansantalouden päävoima.

Sen keskuudessa on käynnissä nopea jakautumisprosessi.

a) Suurtalonpoikaisto. Suurtalonpoikaisto muodostaa suunnilleen 5 % maaseudun väestöstä (ja yhdessä tilanherrojen kanssa n. 10 %). Sitä nimitetään maaseudun porvaristoksi. Suurtalonpoikien enemmistö antaa osan maastaan vuokralle; sen lisäksi he harjoittavat myös koronkiskontaa. He riistävät säälimättömästi maatyöläisiä, ja tällä riistolla on puolifeodaalinen luonne. Suurtalonpojat osallistuvat kuitenkin säännöllisesti itsekin työhön ja tämän tunnusmerkin mukaan heidät on sittenkin luettava talonpoikaistoon. Suurtalonpoikaistutuotanto on kuitenkin tietyn ajan kuluessa hyödyllistä. Suurtalonpojat voivat yleensä ottaa jossakin määrin osaa talonpoikaisjoukkojen taisteluun imperialismia vastaan ja vieläpä pysyä puolueettomina agraarivallankumouksessa, joka tähtäytyy tilanherroja vastaan. Sen vuoksi emme voi asettaa yhtäläisyysmerkkiä suurtalonpoikien ja tilanherrojen välille, emme saa ennaikaisesti harjoittaa suurtalonpoikaiston poistamispolitiikkaa.

b) Keskitalonpojat. Keskitalonpojat muodostavat n. 20 % Kiinan maatalousväestöstä. Pääosaltaan keskitalonpojat eivät harjoita vieraan työn riistoa. Keskitalonpoikien talous tyydyttää heidän omat tarpeensa (minkä ohella he voivat runsassaisina vuosina saada jonkin verran tuotteiden ylijäämääkin; toisinaan he käyttävät jossakin määrin palkkatyötä tai harjoittavat lainanantoa pienehköillä summilla); imperialistit, tilanherrat ja porvaristo riistävät heitä. Keskitalonpojilla ei ole poliittisia oikeuksia. Osalla keskitalonpoikia ei ole maata riittävästi, ja vain eräs osa heistä (varakkaat keskitalonpojat)

omistavat maata hiukan yli oman tarpeen. Keskitalonpojat voivat osallistua imperialisminvastaiseen ja agraarivallankumoukseen, voivatpa he hyväksyä sosialisminkin. Senvuoksi koko keskitalonpoikaiston joukko voi tulla proletariaatin luotettavaksi liittolaiseksi ja on vallankumouksen liikkeellepanevien voimien tärkeä osa. Keskitalonpojan suhtautuminen vallankumoukseen on eräs vallankumouksen voiton tai tappion ratkaisevista tekijöistä; tämä koskee erityisesti agraarivallankumouksen jälkeen seuraavaa aikaa, jolloin maaseutuväestön valtavasta enemmistöstä tulee keskitalonpoikia.

c) Maalaisköyhälistö. Köyhät pienviljelijät muodostavat yhdessä maatyöläisten kanssa n. 70 % Kiinan maalaisväestöstä. Maalaisköyhälistö muodostaa maaseudun väestön valtaosan joukon, jolla joko ei ole lainkaan maata tai joka kärsii maan vähyydestä. Se on maaseudun puoliproletariaatti, Kiinan vallankumouksen joukkoluonteisin liikkeellepaneva voima, proletariaatin luonnollinen ja luotettavin liittolainen, Kiinan vallankumouksen perusarmeija. Maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat voivat saavuttaa vapautensa vain proletariaatin johdolla, ja proletariaatti vuorostaan voi vain lujassa liitossa maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien kanssa viedä vallankumouksen voittoon. Muuten voitto ei ole mahdollinen. Kun puhumme »talonpoikaistosta», tarkoitamme pääasiallisesti maalaisköyhälistöä ja keskitalonpoikia.

P r o l e t a r i a a t t i

Kiinan proletariaattiin kuuluu noin 2,5—3 miljoonaa nykyaikaista teollisuustyöläistä, noin 12 miljoonaa henkilöä, jotka tekevät palkkatyötä kaupunkien pienteollisuudessa ja käsityöteollisuudessa, ja myös kauppa-apulaiset; lisäksi on olemassa suuri määrä maaseudun proletaareja (palkollisia) ja muita kaupunkien ja maaseudun proletaareja.

Kiinan proletariaatilla on yleensä proletariaatille luonteenomaisia vahvoja puolia, toisin sanoen paitsi sitä, että se on sidottu edistyneimpään talousmuotoon, että sille on ominaista järjestyneisyys ja kurinalaisuus ja että se on vailta tuotannon välineiden yksityisomistusoikeutta, vielä paljon omia erikoisia vahvoja puoliaan.

Millaisia sitten ovat nämä Kiinan proletariaatin erikoiset vahvat puolet?

Ensiksikin Kiinan proletariaatti joutuessaan (imperialismin, porvariston ja feodaalisten voimien) kolminkertaisen sorron kohteeksi, sellaisen raskaan ja julman sorron, jollaista enää harvoin tavataan muualla maailmassa, on päättäväisempi ja johdonmukaisempi vallankumouksellisessa taistelussa kuin mikään muu luokka. Siirtomaan ja puolisiirtomaan asemassa olevassa Kiinassa ei ole taloudellista pohjaa länsieurooppalaismalliselle sosiaalireformismille, ja sen vuoksi koko proletariaatti, lukuunottamatta mitätöntä kourallista lakonrikkureita, on mitä suurimmassa määrin vallankumouksellinen luokka.

Toiseksi, Kiinan proletariaatista tuli siitä hetkestä, jolloin se ilmestyi vallankumoustaistelun kentälle vallankumouksellisen puolueensa — Kiinan Kommunistisen puolueen — johtamana, kiinalaisen yhteiskunnan tietoisin luokka.

Kolmanneksi, sen johdosta, että proletariaatin valtaosan muodostavat häviöön joutuneiden talonpoikien keskuudesta lähteneet ihmiset, Kiinan proletariaatti on yhtynyt luonnollisin sitein talonpoikaiston laajoihin joukkoihin, mikä helpottaa sen kiinteän liiton muodostamista talonpoikaiston kanssa.

Tästä johtuu, että vaikka Kiinan proletariaatilla on väistämättömästi myös heikot puolensa, joihin kuuluvat esimerkiksi suhteellinen vähälukuisuus (talonpoikaistoon verraten), suhteellinen nuoruus (kapitalististen maiden proletariaattiin verraten), suhteellisen alhainen kulttuuritaso (porvaristoon verraten), se on kuitenkin tullut Kiinan vallankumouksen tär-

keimmäksi liikkeellepanevaksi voimaksi. Ilman proletariaatin antamaa johtoa Kiinan vallankumous ei varmastikaan voi voittaa. Jos tarkastellaan varhaisia aikoja, on nähtävissämme esimerkki vuoden 1911 vallankumouksesta, joka päättyi keskosena sen vuoksi, että proletariaatti ei siihen aikaan osallistunut vielä tietoisesti vallankumoukseen eikä silloin vielä ollut kommunistista puoluetta. Jos tarkastellaan läheisempiä aikoja, on nähtävissämme esimerkki vuosien 1924—1927 vallankumouksesta, joka tiettyssä vaiheessa saavutti suurta menestystä sen vuoksi, että silloin proletariaatti otti tietoisesti osaa vallankumoukseen ja esitti siinä johtavaa osaa, sen vuoksi, että silloin oli jo olemassa kommunistinen puolue. Mutta siitä syystä, että suurporvaristo myöhemmin petti proletariaatin kanssa solmimansa liiton, petti yhteisen vallankumouksellisen ohjelman, ja myös siitä syystä, että Kiinan proletariaatilla ja sen puolueella ei silloin vielä ollut runsasta vallankumouksellista kokemusta, tämäkin vallankumous kärsi tappion. Sodan alettua japanilaisia anastajia vastaan on yhtenäinen japanilaisvastainen kansallinen rintama saavuttanut, kiitos proletariaatin ja kommunistisen puolueen johdon, koko kansan yhdistymisen; suuri sota on saatu käyntiin laajassa mitassa, ja suuntausta sen päättävään käymiseen noudatetaan peräänantamattomasti.

Kiinan proletariaatin täytyy käsittää, että vaikka se onkin tietoisin ja järjestynein luokka, se ei voi saavuttaa voittoa vain omin voiminsa, vaan että voittoa varten on välttämätöntä luoda mitä erilaisimmissa olosuhteissa vallankumouksellinen yhteisrintama liittäen yhteen kaikki ne luokat ja väestökerrokset, jotka voivat ottaa osaa vallankumoukseen. Kiinalaisen yhteiskunnan eri luokista talonpoikaisto on työväenluokan vankka liittolainen; myös kaupunkien pikkuporvaristo on sen luotettava liittolainen; mitä taas tulee kansalliseen porvaristoon, se on liittolainen tiettyinä aikoina ja tiettyssä määrin.

Sellainen on yksi perustavista lainmukaisuuksista, jotka Kiinan nykyisen vallankumouksen historia on jo näyttänyt toteen.

Luokka- asemansa menettäneet aineokset

Kiinan siirtomaa- ja puolisiirtomaa-asema on johtanut siihen, että Kiinan maaseudulla ja kaupungeissa on muodostunut valtava ihmisjoukko, jolla ei ole työtä. Sen keskuudessa on paljon ihmisiä, joiden on menetettyään mahdollisuuden hankkia toimeentulonsa kunniallisella tavalla pakko saada elatuksensa kunnianttomilla toimilla. Tästä joukosta ovat peräisin rosvot, kulkurit, kerjäläiset, prostituoidut ja erilaiset ammattimaiset taikauksella keinottelijat. Tämä on epävakainen väestön kerrostuma. Taantumus lahjoo helposti osan sellaisista ihmisistä, mutta toinen osa heistä voi ottaa osaa vallankumoukseen. Heiltä puuttuu taipumus rakentavaan työhön, he ovat pystyvämpiä hävittämään kuin rakentamaan, ja osallistuessaan vallankumoukseen he ovat rosvomaisen omankädenoikeuden ja anarkististen mielialojen lähteenä vallankumouksellisten riveissä. Näin ollen on taitavasti kasvatettava heitä uusiksi ihmisiksi ja pyrittävä hillitsemään heidän hävitystaipumustaan.

Sellainen on erittelyimme Kiinan vallankumouksen liikkeelle-panevista voimista.

5. Kiinan vallankumouksen luonne

Olemme selvittäneet kiinalaisen yhteiskunnan luonteen, toisin sanoen Kiinan omalaatuiset kansalliset erikoisuudet. Se on Kiinan vallankumouksen kaikkien kysymysten ratkaisemisen pohjimmainen perusta. Olemme selvittäneet myös millaisia vihollisia vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, millaiset

ovat sen tehtävät ja liikkeellepanevat voimat. Kaikki nämä ovat Kiinan vallankumouksen nykyvaiheen peruskysymyksiä, jotka johtuvat kiinalaisen yhteiskunnan omalaatuisesta luonteesta, Kiinan omalaatuisista kansallisista erikoisuuksista. Selvitetyämme kaiken tämän voimme tutkia vielä erästä Kiinan vallankumouksen peruskysymystä sen nykyvaiheessa, kysymystä Kiinan vallankumouksen luonteesta.

Millainen luonne on Kiinan vallankumouksella tässä vaiheessa? Onko se porvarillis-demokraattista vai proletaaris-sosialistista vallankumousta? Se ei tietenkään kuulu jälkimmäiseen, vaan edelliseen tyyppiin.

Koska kiinalainen yhteiskunta on yhä vielä siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta, koska Kiinan vallankumouksen vihollisina pysyvät ennen muuta imperialismi ja feodaaliset voimat, koska Kiinan vallankumouksen tehtävänä on toteuttaa kansallinen vallankumous ja demokraattinen vallankumous, jotka on tähdätty näiden kahden päävihollisen kukistamiseen, koska tähän vallankumoukseen osallistuu vielä ajoittain porvaristokin ja koska vallankumouksen kärki, vaikkapa suurporvaristo pettäisikin vallankumouksen ja muuttuisi sen viholliseksi, ei kuitenkaan ole tähdätty kapitalismia ja kapitalistista omistusta vastaan yleensä, vaan imperialismia ja feodalismia vastaan, — koska kaikki on näin, ei Kiinan vallankumous nykyvaiheessaan ole luonteeltaan proletaaris-sosialistista, vaan porvarillis-demokraattista vallankumousta²².

Nykyinen porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa ei kuitenkaan ole enää tavallista vanhan tyyppin porvarillis-demokraattista vallankumousta, sillä sellaiset vallankumoukset ovat jääneet menneisyyteen, vaan omalaatuista porvarillis-demokraattista vallankumousta, uuden tyyppin porvarillis-demokraattista vallankumousta. Tämän tyyppin vallankumous kehittyy nyt Kiinassa ja kaikissa siirto- ja puolisiirtomaissa.

Nimitämme sitä uusdemokraattiseksi vallankumoukseksi. Tämä uusdemokraattinen vallankumous on osa proletaarisesta sosialistisesta maailmanvallankumouksesta, se esiintyy päättävästi imperialismia vastaan, ts. kansainvälistä kapitalismia vastaan. Poliittisesti tämä vallankumous edustaa monien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuuria, joka suuntautuu imperialisteja ja kansallisia pettureita, taantumuksellisia vastaan ja vastustaa kiinalaisen yhteiskunnan muuttamista porvarillisen diktatuurin yhteiskunnaksi. Taloudellisesti tämä vallankumous ilmenee siten, että se siirtää valtion hallintaan imperialisteille ja kansallisille pettureille, taantumuksellisille kuuluvat suuret pääomat ja suuryritykset, jakaa tilanherrojen maat ja antaa ne talonpoikien omistukseen; tämän ohella se edellyttää yleensä yksityiskapitalististen yritysten säilyttämistä eikä suinkaan hävitä suurtilanpoikaistaloutta. Sen vuoksi tällainen uuden tyyppin demokraattinen vallankumous, vaikka se yhtäältä raivaa tietä kapitalismille, luo toisaalta edellytyksiä sosialismille. Kiinan vallankumouksen nykyinen vaihe on siirtymävaihetta, jonka tehtävänä on lopettaa siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta ja valmistella edellytyksiä sosialistisen yhteiskunnan rakentamiselle; se on uusdemokraattisen vallankumouksen prosessia. Tämä prosessi alkoi vasta ensimmäisen maailmansodan ja Venäjän lokakuun vallankumouksen jälkeen; Kiinassa se alkoi vuoden 1919 toukokuun 4 päivän liikkeestä. Se mitä me nimitämme uusdemokraattiseksi vallankumoukseksi, on proletariaatin johdolla tapahtuvaa laajojen kansanjoukkojen imperialisminvastaista ja feodalisminvastaista vallankumousta. Vain tämän vallankumouksen kautta kiinalainen yhteiskunta voi päästä sosialismiin. Muuta tietä sosialismiin ei ole.

Sellainen uusdemokraattinen vallankumous eroaa jyrkästi Euroopan ja Amerikan maissa tapahtuneista demokraattisista vallankumouksista. Se ei luo porvariston diktatuuria, vaan

proletariaatin johtamien vallankumouksellisten luokkien yhteisrintaman diktatuurin. Japanilaisvastainen demokraattinen valta, joka on luotu japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kestäessä kommunistisen puolueen johtamalla, anastajia vastaan suunnatun vastarinnan tukialueilla, on nimenomaan japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman valtaa. Se ei ole vain porvariston diktatuuria, ei vain proletariaatin diktatuuria, vaan useampien proletariaatin johtamien vallankumouksellisten luokkien liiton diktatuuria. Tämän vallan toteuttamiseen voi osallistua jokainen, mihin puolueeseen tai ryhmittymään hän kuuluneekin, jos hän vain kannattaa sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja puoltaa demokratiaa.

Sellainen uudemokraattinen vallankumous eroaa myös sosialistisesta vallankumouksesta, sillä se rajoittuu imperialismin ja kansallisten pettureiden, taantumuksellisten herruuden kukistamiseen Kiinassa eikä hävitä niitä kapitalistisia aineksia, jotka vielä pystyvät osallistumaan taisteluun imperialismia ja feodalismia vastaan.

Sellainen uudemokraattinen vallankumous on pohjaltaan samankaltainen kuin kansan kolmen periaatteen vallankumous, jonka välttämättömyydestä Sun Jat-sen puhui vuonna 1924. Vuonna 1924 julkaistussa kuomintangin ensimmäisen yleiskiinalaisen edustajakokouksen Manifestissa Sun Jat-sen kirjoitti: »Meidän aikanamme niin sanottu 'kansanvalta' on eri maissa usein porvariston monopolisoima ja se muuttuu tavallisen kansan sortamisen välikappaleeksi. Sitä vastoin kuomintangin kansanvallan-periaate merkitsee, että vallan täytyy olla koko tavallisen kansan yhteisomistuksessa, eikä pieni ihmisryhmä saa anastaa sitä»; edelleen: »Kaikki kiinalaisille ja ulkomaalaisille kuuluvat yritykset, jotka ovat joko luonteeltaan monopolistisia tai mittasuhteiltaan hyvin suuria eivätkä voi olla yksityishenkilöiden hallinnassa, kuten esimerkiksi pankit, rautatiet, ilmaliikenne jms. tulevat valtion käyttöön

ja hallintaan, jotta yksityispääoma ei voisi pitää käsissään kansan elämää. Tämä on pääoman rajoittamisen perussisältö». Ja lopuksi Sun Jat-sen muotoili jälkisaadöksessään sisä- ja ulkopoliittikan pääperiaatteet: »On nostettava kansanjoukot ja taisteltava liitossa niiden maailman kansojen kanssa, jotka suhtautuvat meihin tasavertaisina». Kaikki tämä yhdessä muuttaa vanhan demokratian kolme kansan periaatetta, jotka vastasivat vanhaa kansainvälistä ja kotimaista tilannetta, uuden demokratian kolmeksi kansan periaateeksi, jotka vastaavat uutta kansainvälistä ja kotimaista tilannetta.

Kiinan Kommunistisen puolueen syyskuun 22 p:nä 1937 antamassa julistuksessa, jossa sanotaan, että »Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ovat välttämättömiä nykyiselle Kiinalle ja puolueemme on valmis käymään taistelua niiden täydellisen toteuttamisen puolesta», tarkoitettiin nimenomaan näitä kolmea kansan periaatetta eikä mitään muuta kolmea kansan periaatetta.

Nämä kolme kansan periaatetta ovatkin juuri ne kolme kansan periaatetta, joihin sisältyy Sun Jat-senin kolme poliittista peruslinjaa: liitto Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa sekä talonpoikien ja työläisten tukeminen.

Uusissa kansainvälisissä ja kotimaisissa olosuhteissa ei kolme kansan periaatetta, jos ne irroitetaan kolmesta poliittisesta peruslinjasta, ole enää samaa kuin kolme vallankumouksellista kansan periaatetta (emme kajoa tässä siihen, että kommunismin periaatteet ja kolme kansan periaatetta käyvät yhteen vain demokraattisen vallankumouksen poliittisen ohjelman peruskysymyksissä, mutta ovat kaikissa muissa suhteissa erilaiset).

Sanotusta johtuu, että porvarillis-demokraattisessakaan vallankumouksessa Kiinassa — olkoonpa puhe taistelurintamasta (yhteisrintamasta) tai valtion rakenteesta — ei saa unohtaa proletariaatin merkitystä, talonpoikaiston ja pikkuporvariston

muiden kerrosten merkitystä. Ken aikoo suhtautua välinpitämättömästi Kiinan proletariaattiin, Kiinan talonpoikaistoon ja pikkuporvariston muihin kerroksiin, hän ei varmastikaan voi ratkaista Kiinan kansan kohtaloa, hän ei voi ratkaista ainoakaan Kiinan ratkaistavana olevaa kysymystä. Demokraattisen tasavallan, jonka luominen on edessä Kiinan vallankumouksen nykyvaiheessa, täytyy olla tasavalta, jossa työläisillä, talonpojilla ja muilla pikkuporvariston kerroksilla on tietty asema, tietty osa esitettävänä. Toisin sanoen, sen täytyy olla työläisten, talonpoikien, kaupunkien pikkuporvariston ja kaikkien muiden imperialisminvastaisten ja feodalisminvastaisten aineiden vallankumouksellisen liiton demokraattinen tasavalta. Sellaisen tasavallan luominen on asia, jonka toteuttaminen loppuun saakka on mahdollista vain proletariaatin johdolla.

6. Kiinan vallankumouksen näköalat

Sen jälkeen kun on selvitetty peruskysymykset, jotka koskevat kiinalaisen yhteiskunnan luonnetta tässä vaiheessa, viholaisia, joita vastaan Kiinan vallankumous suuntautuu, Kiinan vallankumouksen tehtäviä, sen liikkeellepanevia voimia ja sen luonnetta, ei ole vaikeaa vastata Kiinan vallankumouksen näköaloja koskevaan kysymykseen, toisin sanoen kysymykseen siitä, millainen yhteys on porvarillis-demokraattisella ja proletaaris-sosialistisella vallankumouksella Kiinassa, millainen yhteys on Kiinan vallankumouksen nykyisen ja tulevan vaiheen välillä.

Koska Kiinan porvarillis-demokraattinen vallankumous nykyvaiheessaan ei ole tavallista vanhan tyyppin porvarillis-demokraattista vallankumousta, vaan erikoista, uuden tyyppin demokraattista vallankumousta, uudemokraattista vallankumousta ja koska Kiinan vallankumous sitäpaitsi kehittyy uudessa kan-

sainvälisessä tilanteessa, jolle ovat luonteenomaisia sosialismin nousu ja kapitalismin rappio, toisen maailmansodan ja uuden vallankumouksellisen liikkeen nousun aikana, ei ole minkäänlaista epäilystä siitä, että Kiinan vallankumouksen lopullisina näköaloina ovat sosialismi ja kommunismi eikä kapitalismi.

On epäilemätöntä, että kun Kiinan vallankumouksen nykyisen vaiheen tehtävänä on kiinalaisen yhteiskunnan nykyisen siirtomaa-, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalisen luonteen lopettaminen, ts. tehtävänä on uusdemokraattisen vallankumouksen päätökseen vieminen, on helppo kuvitella — eikä siinä ole mitään ihmeellistä — että vallankumouksen voiton jälkeen Kiinassa pääsee tietyissä määrin kehittymään kapitalistinen talous, koska vallankumous poistaa esteet kapitalismin kehityksen tieltä. Taloudellisesti takapajuisessa Kiinassa kapitalismin tietynlainen kehittyminen tulee olemaan demokraattisen vallankumouksen voiton väistämätön seuraus. Mutta se tulee olemaan vain yksi Kiinan vallankumouksen seurauksista, eikä asia rajoitu siihen. Kokonaisuudessaanhan Kiinan vallankumouksen tuloksena on oleva yhtäältä kapitalististen ainesten kehitys, mutta toisaalta sosialististen ainesten kehitys. Mitä nämä sosialismin ainekset ovat? Niitä on proletariaatin ja kommunistisen puolueen merkityksen kohoaminen maan poliittisessa elämässä. Niitä on joko nyt jo tapahtuva tai tulevaisuudessa mahdollinen proletariaatin ja kommunistisen puolueen johtavan osuuden tunnustaminen talonpoikaiston, sivistyneistön ja kaupunkien pikkuporvariston taholta; niitä ovat demokraattisen tasavallan valtiontalous ja työtätekevän väestön osuuskunnallinen talous. Sellaisia tulevat olemaan sosialistiset ainekset. Jos vielä otetaan huomioon suotuisa kansainvälinen tilanne, voidaan pitää mitä suurimmassa määrin uskottavana, että porvarillis-demokraattisen vallankumouksen lopputuloksena Kiina välttää kapitalistisen kehitystien ja lähtee sosialistiselle tielle.

7. Kiinan vallankumouksen kaksipuolinen tehtävä ja Kiinan Kommunistinen puolue

Yhteenvetona kaikesta tässä luvussa sanotusta käsitämme, että Kiinan vallankumous ratkaisee kokonaisuudessaan kaksipuolisen tehtävän, toisin sanoen, se ratkaisee sekä porvarillis-demokraattisen (uusdemokraattisen) vallankumouksen tehtävän että proletaaris-sosialistisen vallankumouksen tehtävän, sekä vallankumouksen nykyisen vaiheen tehtävän että vallankumouksen tulevan vaiheen tehtävän, ja tämän kaksipuolisen vallankumouksellisen tehtävän johtaminen on kokonaan Kiinan proletariaatin puolueen — Kiinan Kommunistisen puolueen — harteilla; ilman kommunistisen puolueen johtoa ei minkäänlainen vallankumous voi saavuttaa menestystä.

On vietävä päätökseen Kiinan porvarillis-demokraattinen (uusdemokraattinen) vallankumous ja valmistettava sen siirtymistä, kun sitä varten ovat olemassa kaikki välttämättömät edellytykset, sosialistisen vallankumouksen vaiheeseen — sellainen on kaikessa täydellisyydessään Kiinan Kommunistisen puolueen kunniakas, suuri vallankumouksellinen tehtävä. Kommunistisen puolueen jokaisen jäsenen on taisteltava tämän tehtävän täyttämiseksi pysähtymättä missään tapauksessa puolitiehen. Eräät riittämättömästi kypsyneet kommunistisen puolueen jäsenet olettavat, että edessämme ovat vain vallankumouksen nykyisen vaiheen, demokraattisen vallankumouksen tehtävät, eivätkä tulevan vaiheen, sosialistisen vallankumouksen tehtävät, tai he luulevat, että nykyinen vallankumous tai agraarivallankumous on jo sosialistista vallankumousta. On kaikella vakavuudella osoitettava tällaisten katsojien virheellisyys. Jokaisen kommunistin täytyy ymmärtää, että Kiinan Kommunistisen puolueen johtama vallankumousliike on kokonaisuudessaan yhtenäistä vallankumousliikettä, joka käsittää sekä demokraattisen vallankumouksen vai-

heen että sosialistisen vallankumouksen vaiheen. Nämä ovat kaksi luonteeltaan erilaista vallankumousprosessia, ja vasta sitten, kun ensimmäinen niistä on päätetty, voidaan ryhtyä suorittamaan toista. Demokraattinen vallankumous on sosialistisen vallankumouksen välttämätöntä valmistelua ja sosialistinen vallankumous on demokraattisen vallankumouksen väistämätön kehityssuunta. Kaikkien kommunistien lopputarkoitus taas on taistelu kaikin voimin sosialistisen yhteiskunnan ja kommunistisen yhteiskunnan lopullisen rakentamisen puolesta. Vain käsittämällä ero demokraattisen ja sosialistisen vallankumouksen välillä ja samaan aikaan selvittämällä niiden välinen yhteys voidaan johtaa oikealla tavalla vallankumousta Kiinassa.

Näiden kahden suuren vallankumouksen — Kiinan demokraattisen vallankumouksen ja Kiinan sosialistisen vallankumouksen — täydelliseen päätökseen viemiseen ei kykene mikään muu poliittinen puolue (ei porvarillinen eikä pikkuporvarillinen) kuin Kiinan Kommunistinen puolue. Kiinan Kommunistinen puolue on perustamisestaan lähtien ottanut harteilleen tämän kaksipuolisen tehtävän ja on jo kokonaista kahdeksantoista vuotta käynyt vaikeaa taistelua sen toteuttamiseksi.

Tämä tehtävä on tavattoman kunniakas, mutta samalla se on äärimmäisen vaikea. Ilman koko maata käsittävää joukko- luontoista, aatteellisesti, poliittisesti ja järjestöllisesti täysin lujaa, bolševistista Kiinan Kommunistista puoluetta ei tämän tehtävän täyttäminen ole mahdollista. Sen vuoksi aktiivinen osallistuminen sellaisen kommunistisen puolueen rakentamiseen on jokaisen kommunistin velvollisuus.

Huomautuksia

¹ Kiinalaisen perimätiedon mukaan kompassi on keksitty hyvin kauan sitten. Aikakirjassa »Luši tšunsiu», joka on peräisin

Tšankuon ajalta (V—III vuosisadoilta e.a.) sanotaan: »magneetti vetää puoleensa rautaa», mistä voidaan päätellä, että kiinalaiset tunsivat jo siihen aikaan tämän magneetin ominaisuuden. Varmasti on todistettu, että itäisen Han-suvun hallituskauden alussa (noin vuonna 50) kiinalaiset jo keksivät magneetin ominaisuuden osoittaa maapallon navan suuntaan. Sungin aikakauden kirjallisten lähteiden todistuksen mukaan kompassi tuli XI vuosisadalla hyvin laajaan käyttöön.

² Itäisen Han-suvun hallitessa hovieunukki Tsai Lun keksi menetelmän, jolla voitiin valmistaa paperia puunkuoresta, päistäreistä, lumpusta ja kalastusverkoista. Vuonna 105, keisari Ho-tin hallinnon viimeisenä vuotena Tsai Lun antoi keksintönsä keisarille, ja siitä ajasta saakka paperi tuli käyttöön saaden nimityksen »ruhtinas Tsain silkki».

³ Kirjapainotaito keksittiin Kiinassa Sui-suvun hallitessa noin vuonna 600.

⁴ XI vuosisadan 40-luvulla (Sung-suvun keisarin Šentsungin hallitessa) Pi Šeng keksi painomenetelmän, jossa käytettiin ladottavia kirjasmia.

⁵ Käytettävissä olevien tietojen mukaan ruuti keksittiin Kiinassa IX vuosisadalla. XI vuosisadalla Kiinassa valmistettiin jo tykkeitä, ja ruutia käytettiin sotilaallisiin tarkoituksiin.

⁶ Se oli ensimmäinen suuri talonpoikaiskapina Kiinan historiassa. Vuonna 209 e.a.a., Tšin-sukuun kuuluvan keisarin Er-šin hallituskaudella, Tšen-šeng ja Vu Kuang, jotka olivat matkalla rajavaruskuntaan, nostivat heidän kanssaan matkalla olleen 900 sotilasta käsittävän rajavartiojoukon kapinaan Tšinin hovin julmaa hirmuvaltaa vastaan. Kapina sai kannatusta kaikkialla Kiinassa. Hsiang Ju ja hänen setänsä, Hsiang Liang nostivat sotajoukot kapinaan Vu'ssa (nykyisin Vusianin piirikunta Kiangsun maakunnassa) ja Liu Pang nosti armeijan kapinaan Pei'ssä (nykyisin Peisanin piiri Kiangsun maakunnassa. Hsiangin armeija tuhosi Tšinin valtakunnan armeijan päävoimat, kun taas Liu Pangin armeija miehitti ensimmäisenä Kuantšungin piirikunnan (nykyisessä Šensin maakunnassa) ja Tšinin valtion pääkaupungin. Sitten Liu Pangin ja Hsiang Jun välillä alkoi taistelu, jonka aikana Hsiang Ju kärsi tappion ja tuhoutui. Sen jälkeen Liu Pang nousi keisariksi ja perusti Han-suvun, joka tuli Tšinin hallitsijasuvun tilalle.

⁷ Läntisen Han-suvun viimeisinä hallitusvuosina oli kaikkialla maassa talonpoikien levottomuuksia ja pieniä hajallisia talonpoikaiskapinoita. Vuonna 8 Vang Mang kukisti Han-suvun vallan, tuli keisariksi ja yrittäen heikentää talonpoikaislevottomuuksia julisti eräitä uudistuksia. Siihen aikaan etelässä raivos suuri nälänhätä. Valittuaan johtajikseen Hsinšistä (nykyisin Kingšanin piirikunta Hupen maakunnassa) kotoisin olleet Vang Kuangin ja Vang Fengin, nälkäiset tekivät kapinan. Myöhemmin heidän muodostamansa talonpoikaisarmeija, joka sai nimekseen »Hsinšin sotajoukot», saavutti taistellen Nanjangin kaupungin. Pinglinistä (nykyisen Suisianin piirikunnan koillispuolella Hupen maakunnassa) kotoisin

oleva Tšen Mu teki johtamansa yli tuhat miestä käsittävän joukon kanssa kapinan. Hänen joukko-osastonsa sai nimityksen »Pinglinin sotajoukot». Tšimei (»punakulmaiset») ja Tungma (»vaskiratsut») olivat myös armeijoita, jotka muodostuivat Vang Mangin hallitessa kapinaan nousseista talonpojista nykyisen Šantungin maakunnan keskiosassa. »Punakulmaisten» johtajana oli Fan Tšung. Kun kaikki kapinaan osallistuneet värjäisivät kulmakarvansa punaisiksi, he saivat »punakulmaisten armeijan» nimen. Tämä oli suurimpia sen ajan talonpoikaikapinoitsijain armeijoista.

⁸ Huangtsin merkitsee »keltaiset siteet». Vuonna 184, itäiseen Han-sukuun kuuluneen keisarin Ling-tin hallitessa puhkesi talonpoikaikapina Tšang Tšuen johdolla; tunnusmerkkinään kapinalliset pitivät päässään keltaista sidettä.

⁹ Sui-suvun hallituskauden lopulla talonpoikaikapinoita puhkesi kaikkialla. Li Mi ja Tou Tsan-te olivat näiden kapinoiden johtajia. Li Mi johti Honanissa ja Tou Tsan-te Hopeissa kapinallisia armeijoita, jotka tulivat siihen aikaan eniten tunnetuiksi.

¹⁰ Vang Hsien-tši johti vuonna 874 (Tang-sukuun kuuluneen keisarin Si-tšungin hallitessa) kapinaa nykyisessä Šantungin maakunnassa ja seuraavana vuonna Tsao-Tšoun piirikunnasta kotoisin ollut Kuang Tšao antoi tukea Vang San-tšille nostamalla joukkoja kapinaan.

¹¹ Sung Tšiang ja Fang La olivat kahden talonpoikaikapinan tunnettuja johtajia — Kiinan pohjois- ja eteläosissa — Sung sukuun kuuluneen keisarin Huei-tšungin viimeisinä vuosina (1101—1125). Sung Tšiang toimi kolmen maakunnan, Šantungin, Hopein ja Honanin yhtymäkohdassa ja Fang La Tšekiangin ja Anhuein maakunnissa.

¹² Vuonna 1352, Juan-sukuun kuuluneen keisarin Šun-tin hallitessa, tapahtui kaikkialla kansankapinoita. Nykyisen Anhuein maakunnan Fengjangin piirikunnasta kotoisin ollut Tšu Juan-tšang liittyi Kuo Tsu-hsingin johtamaan kapinallisten armeijaan. Kun sitten Kuo Tsu-hsing kuoli, Tšu Juan-tšang johti kapinallisia, kukisti mongolilaisen hallitsijasuvun herruuden ja tuli Ming-suvun ensimmäiseksi keisariksi.

¹³ Li Tšuang eli Li Tsu-tšeng, kotoisin Šensin maakunnan Mitšin piirikunnasta — Ming-suvun valtakauden loppupuolella tapahtuneen talonpoikaikapinan johtaja. Vuonna 1628, ts. keisari Šetšungin ensimmäisenä hallitusvuotena, vyöryi Šensin maakunnan pohjoisosassa talonpoikaikapinoiden aalto. Li Tsu-tšeng yhtyi Kao In-siangin johtamaan kapinallisjoukkoon, joka kulki Šensin maakunnasta Honaniin, sitten Anhueihin ja palasi sieltä jälleen Šensin. Vuonna 1636 Kao In-siang kuoli ja Li Tsu-tšeng julistettiin ruhtinaaksi nimellä Tšuang-vang. Päättynnus, jolla Li Tsu-tšeng vetosi kansanjoukkoihin, oli: »Ken kannattaa Tšuang-vangia, hän ei maksa veroja».

Li Tsu-tšeng piti sotajoukoissaan yllä ankaraa kuria. Hän julisti: »Jos joku tappaa miehen, kohtelen minä häntä kuin isäni murhaajaa. Jos joku raiskaa naisen, kohtelen häntä kuten äitini raiskaajaa». Tästä syystä Li Tsu-tšengillä oli hyvin paljon kannat-

tajia ja hänen joukko-osastoistaan tuli sen ajan talonpoikaisliikkeen päävoima. Mutta hänkään ei perustanut pysyviä tukialueita, vaan siirtyi paikasta toiseen. Ruhtinaaksi julistamisensa jälkeen Li Tsu-tšeng lähti sotajoukkoineen Setšuanin maakuntaan, sieltä Šensin maakunnan eteläosaan, kulki sitten Hupen maakunnan halki ja saapui Honaniin. Pian sen jälkeen hän valtasi Siangjangin kaupungin Hupen maakunnassa ja kuljettuaan sitten Honanin halki palasi uudelleen šensiin, missä valtasi Sianin kaupungin. Vuonna 1644 hän kulki Šansin maakunnan halki ja valtasi Pekingin, mutta pian sen jälkeen mingien sotapäällikön Vu San-kuin ja tämän avukseen kutsumien mantšulaisten yhdistyneet voimat löivät hänen sotajoukkonsa hajalle.

¹⁴ Katso huomautusta 31 kirjoitukseen »Japanilaista imperialismia vastaan käytävän taistelun taktiikasta» teoksen ensimmäisessä osassa.

¹⁵ Vuosina 1884—1885 ranskalaiset hyökkääjät tunkeutuivat asevoimin Vietnamiin, Kuangsiin, Fukieniin, Tšekiangiin ja Taiwanin saarelle. Sotapäälliköiden ja isänmaanystävien Feng Tsu-tsain ja Liu Jung-lun johtamat kiinalaiset joukot tekivät anastajille sankarillista vastarintaa ja saivat useita voittoja. Mutta läpeensä mätä mantšulainen Tšinin hallitus allekirjoitti näistä voitoista huolimatta häpeällisen Tientsinin sopimuksen vuonna 1885, tunnusti Ranskan suorittaman Vietnamin valloituksen ja teki mahdolliseksi hyökkääjälle ojentaa kyntensä etelä-Kiinaan.

¹⁶ Konsulin tuomiovalta on yksi etuoikeuksista, joita imperialististen valtioiden voimakeinoin vanhoille kiinalaisille hallituksille pakottamissa epätasavertaisissa sopimuksissa on säädetty ulkomaalaisia varten. Ensimmäisen kerran tämä oikeus annettiin kiinalais-englantilaisessa sopimuksessa, joka solmittiin Humengissa vuonna 1843 ja kiinalais-amerikkalaisessa sopimuksessa, joka solmittiin Vangsiassa vuonna 1844. Sen mukaan ei konsulin tuomiovallan oikeutta nauttivan valtion alamaainen ollut kiinalaisen oikeuden, vaan ainoastaan oman valtionsa konsulin tuomiovallan alainen.

¹⁷ XIX vuosisadan lopulta imperialistiset valtiot, jotka olivat tunkeutuneet Kiinaan, alkoivat jakaa sitä vaikutusalueisiin, jotka vastasivat niiden taloudellista ja sotilaallista mahtia Kiinassa. Siten esimerkiksi Jangtse-joen alueen keskiosasta tehtiin Englannin vaikutusalue; Junnanin, Kuangsin ja Kuangtungin maakunnista Ranskan vaikutusalue; Šantungin maakunnasta Saksan vaikutusalue; Fukienin maakunnasta Japanin vaikutusalue, ja venäläis-japanilaisen sodan jälkeen vuonna 1905 kolmen itäisen maakunnan eteläosasta tuli Japanin vaikutusalue.

¹⁸ Sen jälkeen kun imperialistiset valtiot pakottivat voimakeinoin mantšulaisen Tšinin hallituksen tunnustamaan tietyn määrän meren rannikolla ja jokien varsilla sijaitsevia kohtia avoimiksi satamiksi, ne kaappasivat voimakeinoin eräitä alueita mieleisillään paikkakunnilla ja muuttivat ne niin sanotuiksi »konsessioiksi», toimilupa-alueiksi. Näillä alueilla oli voimassa erikoinen hallintojärjestelmä, joka oli kokonaan riippumaton kiinalaisesta hallinnosta ja oikeuslaitoksesta, toisin sanoen siten astui voimaan

imperialistinen siirtomaajärjestelmä. Samalla imperialismi piti sellaisten toimilupien avulla poliittisen ja taloudellisen valvontansa alaisena kiinalaisten feodaalierrojen ja compradorien valtaa. Vuosien 1924—1927 vallankumouskaudella vallankumoukselliset joukot nostattivat Kiinan Kommunistisen puolueen johdolla liikkeen toimilupien peruuttamisen puolesta ja tammikuussa 1927 ottivat pois englantilaisilta Hankoussa ja Kiukiangissa sijaitsevat toimilupa-alueet. Tšiang Kai-šekin vastavallankumouksellisen multistuksen jälkeen imperialistien toimiluvat jäivät kuitenkin Kiinan eri osissa edelleenkin voimaan.

¹⁹ Teesit »Vallankumouksellisesta liikkeestä siirto- ja puoli-siirtomaissa» (Kominternin VI kongressin pikakirjoitusselektio. 6. painos, Moskova 1929, sivu 128).

²⁰ J. V. Stalin, »Vallankumous Kiinassa ja Kominternin tehtävät» (Teokset, 9. osa, sivu 286).

²¹ J. V. Stalin, »Vallankumouksen näköaloista Kiinassa» (Teokset, 8. osa, sivu 363).

²² Vrt. V. I. Lenin, »Sosialidemokratian agrariohjelma Venäjän ensimmäisessä vallankumouksessa vuosina 1905—1907» (Teokset, 13. osa).